

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΒΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ

ΒΙΒΛΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

Greig Massey

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Μια θαυμάσια πρόσκληση	σελ. 05
2. Ολέθρια προειδοποίηση	σελ. 10
3. Το χαμένο όπλο	σελ. 19
4. Η μικρούλα Έρνη	σελ. 26
5. Νυχτερινό ψάρεμα	σελ. 32
6. Ο Μοπς και ο ασβός	σελ. 39
7. Η πράξη του λαθροκυνηγού	σελ. 46
8. Νυχτερινοί επισκέπτες	σελ. 53
9. Ένας πεισματάρης ψαράς	σελ. 58
10. Μπροστά στον κίνδυνο	σελ. 64
11. Την τελευταία στιγμή	σελ. 69
12. Φρανκ Γκράουλερ	σελ. 74
13. Αντίο, ξύλινο εκκλησάκι	σελ. 78

«ΒΙΒΛΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ»

Λεβίδου 77 – Κηφισιά - Αθήνα

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

Κεφάλαιο 1

Μια θαυμάσια πρόσκληση

– Γιώργο, Γιώργο, ξεφώνισε ο Μοπς.

Πετάχτηκα από την κούνια που ‘ταν έξω από την αυλή μας και είδα, τον ολοστρόγγυλο, καλοθρεμμένο φίλο μου να τρέχει προς το μέρος μου.

Με το δεξί του χέρι κουνούσε ένα κομμάτι χαρτί. Ένα βλέμμα έφθανε για να καταλάβω ότι ο Μοπς κάτι είχε να μου πει. Που ασφαλώς θα ‘πρεπε να ‘ναι σημαντικό, γιατί ο Μοπς έτρεχε μονάχα, όταν τούτο ήταν απαραίτητο.

Σκόνταψε, καθώς ανέβαινε τρία – τρία τα σκαλιά και σωριάστηκε δίπλα μου, ενώ προσπαθούσε να πάρει ανάσανει.

– Έ, Γιώργο, είπε αγκομαχώντας. Μήπως πήρες κανένα γράμμα από τον πλοίαρχο Ντέλλ;

– Όχι, εσύ;

Ο Μοπς ανέμιση άγρια το κομμάτι το χαρτί και φώναξε:

– Ναι, έλαβα ένα ... γεμάτο μυστικά.

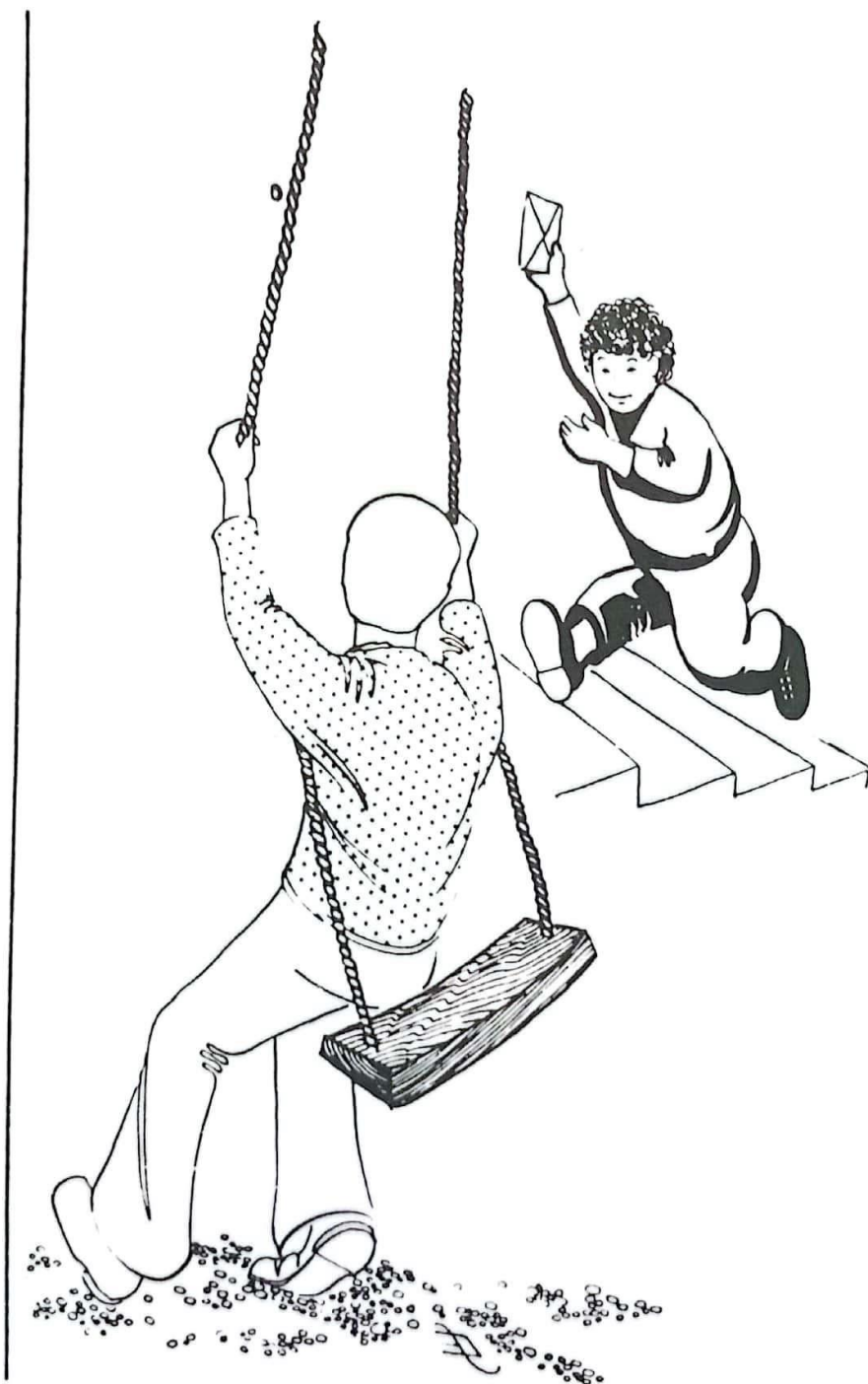
Του άρπαξα το χαρτί από το χέρι και διάβασα:

Αγαπητέ Μοπς,

Έχω μια μεγάλη έκπληξη για σένα και την παρέα σου. Θα ‘ναι ίσως, μια καταπληκτική περιπέτεια για όλους σας. Παρακαλώ, να ‘σαι στις 3 ακριβώς στο πλοίο και θα τα πληροφορηθείς όλα.

Με τους φιλικούς χαιρετισμούς μου,

ο πλοίαρχος Ντέλλ.

"Ένα γράμμα από τόν πλοίαρχο Ντέλλι!"

– Α, αυτό είναι πολύ σπουδαίο είπα καθώς έδινα πίσω το γράμμα στον Μοψ.

– Και βέβαια, συμφώνησε ο Μοψ. Ασφαλώς θα πάρεις και 'σύ το ίδιο γράμμα με το επόμενο ταχυδρομείο.

Πράγματι. Μισή ώρα αργότερα, ο ταχυδρόμος έφερε και σε μένα ένα γράμμα, ακριβώς σαν αυτό που είχε ο Μοψ.

– Πάμε στου Σπίννε, πρότεινε ο Μοψ, να δούμε αν έχει πάρει κι αυτός κανένα γράμμα.

Η ιδέα του μου άρεσε. Πριν όμως ξεκινήσουμε, περάσαμε από την κουζίνα και πήραμε από ένα κομμάτι γλυκό. Άλλο που δεν ήθελε ο Μοψ, που ήταν πάντα πεινασμένος, ακόμη κι όταν σηκωνόταν από το μεσημεριανό τραπέζι...

Δεν χρειάστηκε όμως να πάμε πολύ μακριά. Γιατί, ο Σπίννε ερχόταν προς το μέρος μας, ανεβαίνοντας τον δρόμο.

– Γειά σας παιδιά, φώναξε. Θα 'χετε σίγουρα λάβει γράμμα από τον πλοίαρχο Ντέλλ.

– Ναι, απαντήσαμε και οι δυό με μια φωνή.

– Ο Ράλφ και ο Κάλλε επίσης! Μήπως έχετε ιδέα για τι πρόκειται;

– Όχι, απάντησε ο Μοψ, γι' αυτό ερχόμαστε να ρωτήσουμε εσένα.

– Όμως ούτε εγώ, ούτε τ' άλλα παιδιά ξέρουμε κάτι, απάντησε ο Σπίννε. Μονάχα ο Κάλλε τηλεφώνησε και είπε να συναντηθούμε μπροστά στο σπίτι του, για να πάμε όλοι μαζί στην «Κιβωτό του Νώε».

Καθώς κατηφορίζαμε όλοι μαζί προς τον όρμο, ο Μοψ συμπέρανε.

– Ίσως είναι πρόσκληση για κανένα νόστιμο ψητό ή για κανένα σουβλιστό κοτόπουλο.

– Όχι, δεν είναι αυτό, είπε ο Σπίννε γελώντας, παρ' όλο που συνομίζεις πως το φαγητό είναι το σημαντικότερο πράγμα.

– Ίσως είναι πρόσκληση για ψάρεμα, πετάχτηκα εγώ.

– Δεν πιστεύω, απάντησε ο Ράλφ. Ο πλοίαρχος μου πε, ότι πρέπει να περιμένουμε να κρυώσει ο καιρός, για να τσιμπούν καλύτερα τα ψάρια.

– Θα το μάθουμε γρήγορα. Να το πλοίο, είπε ο Κάλλε.

Το πλοίο έλαμπε κατάλευκο στον απογευματινό ήλιο και το όνομα «Κιβωτός του Νώε», ήταν γραμμένο Με γυαλιστερά κόκκινα γράμματα στην πλώρη. Πηδήσαμε στο πλοίο και μπήκαμε γεμάτοι περιέργεια στην ηλιόλουστη καμπίνα του πλοιάρχου.

– Γειά σας, φίλοι μου, είπε. Είμαι χαρούμενος που σας βλέπω όλους εδώ, κι έδωσε γελώντας μια φιλική μπουνιά στον Μοψ. Πρέπει όμως να περιμένετε λίγα λεπτά. Έχω ακόμη ένα καλεσμένο που θα ‘ρθει πιστεύω από λεπτό σε λεπτό.

– Πείτε μας τουλάχιστον κάτι, παρακάλεσε ο Μοψ.

– Να που έφτασε κι ο φίλος μου, είπε ο πλοίαρχος Ντέλλ.

Ένας μελαχρινός νεαρός άντρας ερχόταν από τον όρμο προς το πλοίο. Έμοιαζε πολύ με παίκτη ποδοσφαίρου. Ήταν ψηλός με φαρδείς ώμους και ‘δειχνε δυνατός. Φορούσε καφέ παντελόνι και σπόρ πουκάμισο.

Καθώς ο ξένος έμπαινε στην καμπίνα, ο πλοίαρχος είπε:

– Νεαροί μου, αυτός είναι ο Ροβέρτος Βάις. Θα σας διηγηθεί ο ίδιος τα γεγονότα.

Του σφίξαμε όλοι το χέρι και ο Ροβέρτος Βάις μας είπε:

– Πριν μερικές βδομάδες έγραψα στον πλοίαρχο αν γνώριζε μερικά παιδιά που θα μπορούσαν να με βοηθήσουν σε μια μεγάλη δουλειά. Υπηρετώ τον Θεό στα ορεινά μέρη της χώρας μας και χτίζω εκεί μια ξύλινη εκκλησία για τις συναθροίσεις μας. Για τις επόμενες δύο βδομάδες χρειάζομαι επειγόντως βοήθεια, γιατί συναντώ σοβαρές δυσκολίες από μερικούς ανθρώπους που δεν θέλουν τον Θεό ούτε στη ζωή αλλ’ ούτε και στον τόπο τους.

Ο Μοψ κουνήθηκε κάπως ταραγμένος.

– Προτείνω πρώτα – πρώτα, συνέχισε ο Ροβέρτος Βάις, να με φωνάζετε με το μικρό μου όνομα, γιατί αλλιώς θα αισθάνομαι σαν γέρος. Δεύτερον, πρέπει να έχουμε και την άδεια των γονιών σας. Αν συμφωνούν, θα μπορούσαμε να ξεκινήσουμε αύριο το απόγευμα και, Θεού θέλοντος, θα ‘μαστε στο σπίτι μου μεθαύριο. Τρέξτε λοιπόν γρήγορα στα σπίτια σας και ρωτήστε αν σας επιτρέπουν. Θα

ξανασυναντηθούμε απόψε το βράδυ στις εφτά για να καταστρώσουμε τα σχέδιά μας.

Καθώς μπήκα με ορμή μέσα στο σπίτι μου, βρήκα τον πατέρα μου και τη μητέρα μου στο σαλόνι. Μόλις με είδαν γέλασαν και οι δύο.

– Πρέπει να 'σουν στην «Κιβωτό του Νώε», είπε ο πατέρας.

– Πώς το ξέρεις; τον ρώτησα έκπληκτος.

– Θέλεις να μου πεις για την πρόταση του Ροβέρτου Βάις και την εκδρομή στα βουνά; συνέχισε.

Είχα μείνει τελείως άφωνος, αλλά ο πατέρας μου εξήγησε.

– Συνάντησα τον πλοίαρχο και τον φίλο του και συζητήσαμε μαζί, με παρακάλεσαν όμως να το κρατήσω μυστικό.

– Λοιπόν, εννοείς ότι μπορώ να πάω; τον ρώτησα καθώς εκείνος άρχισε να χαμογελά.

– Ναι, Γιώργο. Ο πατέρας σου κι εγώ έχουμε ήδη συζητήσει γι' αυτό και νομίζουμε πως θα 'ταν καλό να βοηθήσεις για δυό – τρεις βδομάδες τον κ. Βάις στη δουλειά του, απάντησε η μητέρα μου.

Έτρεξα πηδώντας στο τηλέφωνο. Αλλά μόλις πήρα τον Ράλφ, κατάλαβα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά.

– Λυπάμαι, μα δεν μπορώ να 'ρθω μαζί σας, ακούστηκε στενοχωρημένη η φωνή του από την άλλη άκρη του σύρματος. Οι γονείς μου φεύγουν για διακοπές κι αυτό σημαίνει ότι πρέπει να πάω μαζί τους.

– Κρίμα, του απάντησα λυπημένος.

Με τα υπόλοιπα τηλεφωνήματα που έκανα έβγαλα το συμπέρασμα πως μόνο ο Ράλφ δεν θα ερχόταν. Έτσι, όλοι οι άλλοι συναντηθήκαμε το βράδυ στην «Κιβωτό του Νώε» και συζητήσαμε χαρούμενοι και ταραγμένοι τη μελλοντική μας περιπέτεια. Η συνάντησή μας μάλιστα αυτή τέλειωσε μ' ένα εορταστικό γεύμα με παγωτό και γλυκά, που ο Μοψ τα τίμησε ιδιαίτερα.

Κεφάλαιο 2ο

Ολέθρια προειδοποίηση

Το άλλο απόγευμα, ο Μοπς δεν μπόρεσε να μη ρωτήσει:

– Νομίζετε ότι θα μπορέσουμε να κάνουμε τόσο δρόμο μ' αυτό το εύθραυστο κατασκεύασμα;

– Μοπς, είπε ο Ροβέρτος ψιθυριστά. Παρακαλώ, μη μιλάς τόσο δυνατά. Η «γριά Μπέττη» είναι ένα ευαίσθητο αυτοκίνητο και μπορεί να προσβληθεί. Ξέρω πως έχει γεράσει πολλά χρόνια τώρα, αλλά δεν έχω το κουράγιο να την εγκαταλείψω.

– Ο Μοπς φοβάται, μήπως η «γριά Μπέττη» διαλυθεί κάτω από το βάρος του, είπε γελώντας ο Σπίννε. Ίσως θα 'ταν καλύτερα να νοικιάζαμε ένα φορτηγό.

Ο Μοπς δεν κρατήθηκε περισσότερο.

– Δεν είμαι και τόσο χοντρός και το ξέρεις πολύ καλά. Όμως σκέφτομαι μήπως το σαραβάλο διαλυθεί πριν φτάσουμε στον προορισμό μας.

Πειράζαμε πάλι και πάλι τον Μοπς, καθώς τοποθετούσαμε τις αποσκευές πίσω στ' αυτοκίνητο. Τέλος ο Ροβέρτος, ο πλοίαρχος Ντέλλ και ο Σπίννε κάθισαν στο μπροστινό κάθισμα, ενώ ο Μοπς, ο Κάλλε κι εγώ στριμωχτήκαμε πίσω πάνω σε σκεπάσματα, ανάμεσα σε εργαλεία και ρούχα.

Πριν ξεκινήσουμε, ο πλοίαρχος Ντέλλ προσευχήθηκε και παρακάλεσε τον Κύριο να μας φυλάξει στο ταξίδι μας από κάθε κακό. Κι αμεσως μετά, μ' ένα εκκωφαντικό θόρυβο της μηχανής, αρχίσαμε – όπως αργότερα διαπιστώσαμε – τις δύο πιο περιπετειώδεις βδομάδες που είχαμε ποτέ ζήσει.

Δεν είχαμε κάνει ακόμη ούτε δυό χιλιόμετρα, όταν ο Μόπς έβγαλε μια σακούλα με γλυκά που είχε φτιάξει η μητέρα του.

– Αυτά είναι για την περίπτωση που θα 'μαστε χιλιόμετρα μακριά από κατοικημένη περιοχή, τόνισε.

— Δεν είμαι και τόσο χοντρός.

– Πόσο καιρό υπηρετείς τον Κύριο; ρώτησε ο Κάλλε τον Ροβέρτο Βάις. Περίπου ενάμιση χρόνο, απάντησε. Υπηρέτησα κυρίως ανάμεσα σε νέους. Είχαμε συμματέτες σε διάφορα σπίτια. Αλλά τώρα χρειαζόμαστε ένα τόπο για να συγκεντρωνόμαστε και να λατρεύουμε όλοι μαζί τον Θεό. Γι' αυτό και χτίζω την ξύλινη εκκλησία, που βρίσκεται τώρα προς το τέλος της. Με τη βοήθειά σας θα τοποθετήσουμε τη σκεπή και θα βάλουμε τα παράθυρα.

– Έκανες όλη τη δουλειά μόνος σου; ρώτησε ο Μόπς.

– Όχι. Με βοήθησαν αρκετοί να κόψουμε δέντρα από το δάσος και να τα μεταφέρουμε στον τόπο του χτισίματος.

– Πότε σχεδιάζεις να γίνει η πρώτη συνάθροιση; ρώτησε ο Σπίννε.

– Την μεθεπόμενη Κυριακή, απάντησε ο Ροβέρτος.

– Ποιοι όμως θέλουν να σ' εμποδίσουν; τον ρώτησα με μια πάρα πολύ μεγάλη περιέργεια.

– Να, υπάρχουν μερικοί που δεν επιθυμούν το φώς του Χριστού να λάμψει στις καρδιές τους, ούτε σ' αυτές των άλλων ανθρώπων.

– Σου 'χουν δημιουργήσει τίποτα επεισόδια; ρώτησε ο Μοπς.

– Πολλά! Για παράδειγμα, την περασμένη εβδομάδα είχα τοποθετήσει όλα τα παράθυρα και την επόμενη ακριβώς μέρα τα βρήκα όλα σπασμένα. Μου 'κλεψαν επίσης ξυλεια και διάφορα εργαλεία μου εξαφανίστηκαν. Προσπαθούν ακόμη να ξεσηκώσουν τους ανθρώπους, για να με διώξουν από την περιοχή τους.

– Αυτό είναι πολύ άσχημο, είπε ο Μοπς.

– Γι' αυτό χρειάζομαι τη βοήθειά σας, συνέχισε ο Ροβέρτος. Ελπίζω μόνο να τα έτοιμάσουμε όλα πριν από την πρώτη μας συνάθροιση.

– Μη σε νοιάζει γι' αυτό. Όταν μας δούν, κανένας δεν θα τολμήσει να μας ενοχλήσει, είπε ο Μοπς και πήρε ένα ακόμη γλυκό.

Ο Σπίννε γέλασε.

– Ένα βλέμμα να σου ρίξουν και θα τους πιάσει τρομάρα.

Επί ώρες προχωρούσαμε δυτικά. Όσο πιο πολύ απομακρυνόμαστε από τον Ατλαντικό Ωκεανό, τόσο πιο ψηλά ανεβαίναμε. Αργά το βράδυ ο Ροβέρτος μας σταμάτησε σ' ένα μικρό μοτέλ.

– Λοιπόν, εδώ θα φάμε και θα περάσουμε τη νύχτα μας. Γνωρίζω τους ιδιοκτήτες αυτού του μοτέλ. Είναι πολύ καλοί άνθρωποι, είπε ο Ροβέρτος.

Έτσι βγήκαμε από τ' αυτοκίνητο. Τα πόδια μας ήσαν μουδιασμένα από το πολύωρο κάθισμα. Τι όμορφα που ήταν εδώ! το μοτέλ ήταν χτισμένο πάνω σ' ένα λόφο, Από κεί μπορούσε κανείς να δει όλο το φαράγγι κάτω. Όλοι είχαμε σταθεί κι απολαμβάναμε το υπέροχο θέαμα σιωπηλοί. Μεσα σ' αυτή τη σιωπή ακούστηκε τότε η φωνή του πλοίαρχου Ντέλλ να μας θυμίζει τα εδάφια της Βίβλου: «Πᾶσα φάραγξ θέλει ὑψωθῆ καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς θέλει ταπεινωθῆ· καὶ τὰ σκολιὰ θέλουσι γείνει εὐθέα· καὶ οἱ τραχεῖς τόποι ὀμαλοί· καὶ ἡ δόξα τοῦ Κυρίου θέλει φανερωθῆ καὶ πᾶσα σὰρξ ὁμοῦ θέλει ἰδεῖ· διότι τὸ στόμα τοῦ Κυρίου ἐλάλησε».

Λίγο αργότερα ο Ροβέρτος μας οδήγησε στο εστιατόριο και μας γνώρισε το ζεύγος Ρόθερ που είχαν το μοτέλ.

– Αχ! Πεθαίνω της πείνας, βόγγηξε ο Μοπς.

– Δεν είναι παράξενο, αν και στο μεταξύ έχεις φάει μια σακούλα με γλυκά, 4 λουκάνικα, 5-6 σοκολάτες, τσιπς και στο τέλος ήπιες και τρεις λεμονάδες, είπε ο Σπίννε.

Ο Μοπς γέλασε μαζί μ' όλους μας και συμπλήρωσε:

– Τουλάχιστον ξέρετε παιδιά, πόσο πιο γλυκός είμαι από όλους σας.

Την άλλη μέρα, μετά το πρόγευμα, ξεκινήσαμε αμέσως. Θα 'χαμε διανύσει περίπου πενήντα χιλιόμετρα, όταν ένας μεγάλος κρότος έσκισε τον αέρα και το αμάξι άρχισε να γέρνει προς το ένα πλάι καθώς ο Ροβέρτος έκοβε ταχύτητα. Μας είχε πιάσει λάστιχο και μάλιστα από τη μεριά που καθόταν ο Μοπς.

Πάντως αυτό ήταν και το μοναδικό μας ατύχημα και στις 3 τ' απογευματάκι φτάσαμε στο Γκρινμπάουμταλ, μια μικρή πόλη έξη χιλιόμετρα μακριά από τον τόπο που ο Ροβέρτος έχτιζε την εκκλησία του.

– Φτάσαμε λοιπόν! Η πόλη βέβαια δεν είναι μεγάλη, αλλά εδώ μπορούμε να κάνουμε όλες μας τις προμήθειες, είπε ο Ροβέρτος. Ας πάμε να ψωνίσουμε λοιπόν, μερικά πράγματα.

Έτσι ο Ροβέρτος, ο Κάλλε, ο Σπίννε κι ο πλοίαρχος πήγαν για τα ψώνια, ενώ ο Μοπς κι εγώ αρχίσαμε να τριγουρίζουμε για λίγο στην πόλη.

Ξαφνικά, ο Μοπς μου ψιθύρισε:

– Για κοίτα Γιώργο, ο άνθρωπος εκεί κάνει κάτι μούτρα, σαν να μην του αρέσουμε.

Κοίταξα τον άνθρωπο και καταλαβα τι εννοούσε ο Μοπς. Ήταν ένας άντρας ψηλός και λεπτός και φορούσε ένα καπέλο, που το ‘χε κατεβάσει μέχρι τα μάτια. Χρειαζόταν επειγόντως ξύρισμα και έμοιαζε σαν να είχε χρόνια να κόψει τα μαλλιά του. Βρώμικα, καστανά μαλλιά έπεφταν στους ώμους του. Ήταν τόσο βρώμικος, σαν να μην είχε δει ποτέ του νερό.

Μ’ έκοψε κρύος ιδρώτας, όταν τον είδα να μας πλησιάζει. Κείνη την ώρα οι άλλοι βρίσκονταν ακόμη στα μαγαζιά. Ήρθε πολύ κοντά μας και μας κοίταξε καλά – καλά.

– Τι θέλουν οι νεαροί εδώ; βρυχήθηκε.

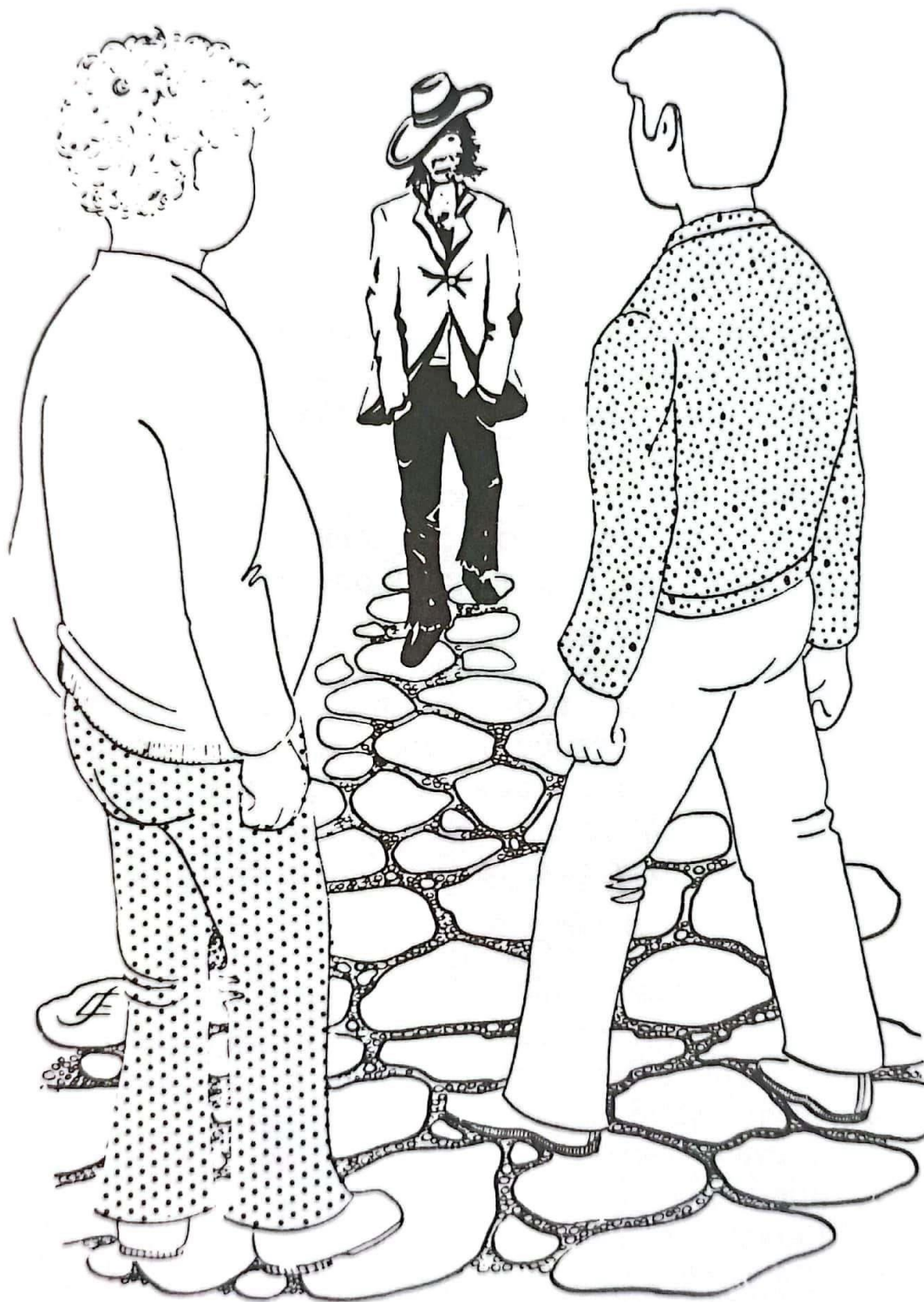
– Ηρθαμε να επισκεφτούμε τον Ροβέρτο Βάις και να τον βοηθήσουμε στο χτίσιμο της εκκλησίας, απάντησε κάπως ταραγμένος ο Μοπς. το πρόσωπο του αγνώστου σκοτείνιασε με μιάς και κυριολεκτικά ούρλιαξε:

– Δεν μας χρειάζεται η εκκλησία του, το καλύτερο θα ‘ταν να εξαφανιστείτε όλοι σας από δώ!

Την ίδια στιγμή ήρθαν κοντά μας ο πλοίαρχος Ντέλλ, ο Ροβέρτος και τα άλλα παιδιά, φορτωμένοι με σακούλες από τα καταστήματα. Ο άνθρωπος μόλις τους είδε στράφηκε κι έφυγε, μουρμουρίζοντας κάτι μέσα από τα δόντια του.

– Λοιπόν, γνωρίσατε ήδη έναν από τους αντιπάλους μας, είπε χαμογελώντας ο Ροβέρτος.

– Δεν είναι καθόλου ευχάριστος άνθρωπος, είπα. Τον γνωρίζεις;

Μ' έκοψε κρύος ιδρώτας όταν τόν είδα νά μās πλησιάζει

– Ναι και πιστεύω πως αυτός είναι η ρίζα όλου του κακού. Και δεν θα μου φαινόταν καθόλου παράξενο, να είναι ένας απ’ αυτούς που έσπασαν τα παράθυρα κι έκλεψαν τα εργαλεία.

– Είπε, πως θα ‘ταν για όλους μας καλύτερα να εγκαταλείψαμε αυτό το μέρος πριν θυμώσει, πρόσθεσε ο Μοπς.

Το πρόσωπο του Ροβέρτου σκοτεινίασε.

– Και το εννοεί αυτό σίγουρα, αλλά είμαι βέβαιος πως ο Κύριος θα μας βοηθήσει να νικήσουμε.

Περίπου δυό χιλιόμετρα έξω από την πόλη, αφήσαμε την κεντρική λεωφόρο και στρίψαμε σ’ ένα στενό δρόμο. Στα δεξιά μας φάνηκε μια μεγάλη λίμνη που ‘λαμπε κάτω από τον όμορφο μεσημεριάτικο ήλιο.

– Ποια είναι αυτή η λίμνη; ρώτησα.

– Είναι η Ασημένια Λίμνη, απάντησε ο Ροβέρτος, για πολλά χρόνια περνούσε ο ποταμός μέσα απ’ αυτή την κοιλάδα. Όταν κάποτε έγιναν δυνατές καταιγίδες, το νερό υψώθηκε ξαφνικά και πλημμύρισε την κοιλάδα. Τα σπίτια παρασύρθηκαν και πολλοί άνθρωποι και ζώα πνίγηκαν. Για τον λόγο αυτό, το κράτος έχτισε ένα τεράστιο φράγμα για να συγκρατείται το νερό. Έτσι τώρα δεν υπάρχει κανένας φόβος για τους κατοίκους της κοιλάδας.

– Κι αν σπάσει το φράγμα, τι θα συμβεί; ρώτησε ο Μοπς.

– Οι άνθρωποι ίσως προλάβουν να σωθούν, μά τα σπίτια τους θα παρασυρθούν. Κι η ξύλινη εκκλησία θα πάψει να υπάρχει γιατί είναι ακριβώς χτισμένη κάτω από το φράγμα.

Προχωρήσαμε ακόμη πέντε χιλιόμετρα κατά μήκος της μεγάλης λίμνης, ως ότου φτάσαμε στο τεράστιο φράγμα. Το νερό περνώντας από μια υπόγειο σήραγγα έπεφτε με ορμή σε βάθος είκοσι περίπου μέτρων. Ψιχάλες νερού που σχημάτιζαν ομίχλη στροβιλίζονταν και καθώς ο Ροβέρτος σταμάτησε για ν’ απολαύσουμε καλύτερα το θέαμα. Με μιας το παρμπρίζ μουσκεύτηκε.

– Υπάρχουν ψάρια στη λίμνη; ρώτησε ο Σπίννε.

- Πάρα πολλά και όλων τών ειδών, απάντησε ο Ροβέρτος.
 - Θαυμάσια, ξεφώνισε ο Μοψ. αυτό σημαίνει ότι μπορούμε να διοργανώσουμε κι ένα γεύμα με ψάρια.
- Προχωρούσαμε όλο και πιο ψηλά, ώσπου τελικά φτάσαμε σε κάτι πεντακάθαρες αγροικίες κι εύφορα χωράφια με σιτάρι. Αγελάδες έβοσκαν στα γόνιμα λιβάδια.
- Πόσο απέχει ακόμα η εκκλησία; ρώτησα.
 - Όχι πολύ, απάντησε ο Ροβέρτος. Από δω δεν μπορείτε να τη δείτε. Βρίσκεται εκεί κάτω, ανάμεσα στα δέντρα.

Ενώ ο Ροβέρτος ακόμα μιλούσε, προχωρήσαμε προς το δάσος. Και να που σε λίγο η μικρή εκκλησία, που βρισκόταν ανάμεσα στα πεύκα, έκανε την εμφάνισή της. Πριν όμως προλάβει να σταματήσει το αυτοκίνητο, ξαφνικά η πόρτα της εκκλησίας άνοιξε και κάποιος όρμησε προς το πυκνό δάσος.

- Ποιος είναι; ρώτησε ο Σπίννε.
- Δεν ξέρω, αλλά σίγουρα ήταν βιαστικός. Είδατε, φορούσε και μάσκα, φώναξε ο Ροβέρτος.

Τότε ο Μοψ έβγαλε μια τρομαγμένη κραυγή.

- Κοιτάξτε! Η εκκλησία καίγεται!

Πραγματικά, από ένα παράθυρο βγαίνανε καπνοί.

- Γρήγορα παιδιά, φώναξε ο Ροβέρτος πηδώντας από το αυτοκίνητο. Ίσως μπορέσουμε κάτι να σώσουμε.

Κυττάξτε, ή έκκλησία καίγεται.

Κεφάλαιο 3ο

Το χαμένο όπλο

Άσχημα, μαύρα σύννεφα καπνού έβγαιναν από το σπασμένο παράθυρο, καθώς τρέχαμε προς την εκκλησία, ακολουθώντας τον Ροβέρτο. Μόλις μάλιστα βρεθήκαμε μέσα, δεν βλέπαμε σχεδόν τίποτα, γιατί ο καπνός είχε γεμίσει κάθε γωνιά του χώρου.

– Εδώ παιδιά! Φώναξε ο Ροβέρτος. Ανακάλυψα από που βγαίνει ο καπνός. Φαίνεται πως έχουν βάλει φωτιά σε μια στοίβα από κουρέλια Παιδιά, έξω υπάρχουν κουβάδες. Γεμίστε τους με νερό, γρήγορα!

Τρέξαμε στην όχθη του ποταμου και γεμίσαμε τους κουβάδες. Πήγαμε κι ήρθαμε έτσι περίπου έξι φορές.

– Νομίζω ότι τα καταφέραμε, είπε τέλος ο Ροβέρτος. Ηρθαμε ακριβώς στην κατάλληλη στιγμή, αλλιώς η εκκλησία μας θα καιγόταν.

– Φαίνεται, πως ο μασκοφορεμένος παλιάνθρωπος θα έβαλε τη φωτιά.

– Έτσι φαίνεται. Ξέρω πολύ καλά πως δεν υπήρχαν τέτοια κουρέλια. για δειτε! Εδώ κάτι υπάρχει. Ένα δοχείο! Χωράει σίγουρα πέντε λίτρα. Ας το πάρουμε έξω για να το εξετάσουμε.

Μ' ένα αίσθημα λύτρωσης, βγήκαμε έξω από το γεμάτο καπνούς κτίριο. Πήρα βαθιά αναπνοή, για να γεμίσω τα πνευμόνια μου καθαρό αέρα. Πόσο αστείοι φαινόμαστε όλοι, καθώς είμαστε έτσι καπνισμένοι και βρωμισμένοι!

– Αυτό το δοχείο είναι γεμάτο λάδι, είπε ο Ροβέρτος, καθώς εξέταζε το περιεχόμενό του. Τώρα πια είμαι βέβαιος πως ο επισκέπτης μας είχε την πρόθεση να μας κάψει την εκκλησία. Ποτέ μου δεν φανταζόμουν, πως θα τολμούσαν να κάνουν κάτι τέτοιο.

– Υποψιάζεσαι κανέναν; ρώτησε ο Σπίννε.

– Όχι. Αλλωστε φορούσε και μάσκα. Πάντως αποκλείεται να ήταν ο Φρανκ Γκράουλερ. Ποτέ δεν θα μπορούσε από το Γκριμπάουμταλ να φτάσει τόσο γρήγορα εδώ, απάντησε ο Ροβέρτος.

Μετά από όλη αυτή την αναστάτωση, αποφασίσαμε να ξεφορτώσουμε από το αυτοκίνητο τις αποσκευές μας.

– Πιστεύω ότι η «γριά Μπέττη» θα αισθάνεται πολύ καλύτερα, όταν ξαλαφρώσει απ’ όλα αυτά τα πράγματα, είπε ο Μοπς.

– Ναι, αλλά μόλις κατέβηκες εσύ την άκουσα να ψιθυρίζει, πως απαλλάχθηκε από το βάρος, συμπλήρωσε γελώντας ο Σπίννε.

Ο Ροβέρτος είχε μαζί του τρεις σκηνές που τις στήσαμε ανάμεσα σε δύο πεύκα, περίπου είκοσι μέτρα μακριά από την εκκλησία.

Το πρώτο εκείνο βράδυ ο πλοίαρχος Ντέλλ μας διηγήθηκε, γύρω από τη φωτιά που είχαμε ανάψει, πολλά περιστατικά από τη ζωή του στη θάλασσα. Κι οι διηγήσεις του μ’ έκαναν να λαχταρώ να δω τα μέρη που μας περιέγραψε.

Στο τέλος, ο πλοίαρχος έβγαλε από τη τσέπη του τη Βίβλο και στη λάμψη της φωτιάς που τρεμοσβήνε, μας διάβασε τον 23ο ψαλμό. Η βαθιά φωνή του πλοίαρχου έδινε ζωή σε κάθε λέξη και μπορούσα πνευματικά να δώ τον Ποιμένα καθώς οδηγούσε το κοπάδι Του σε καταπράσινα λιβάδια και σε χαρούμενα τρεχούμενα νερά.

– Παιδιά, ο Κύριος Ιησούς Χριστός έχει γίνει εδώ και πολλά χρόνια ο Καλός μου Ποιμενας και ούτε μια φορά δεν μετάνιωσα που παρέδωσα τη ζωή μου στα χέρια του, και γνωρίζω πως όμοια θα ‘ναι και η δική σας πείρα, αν Του εμπιστευθείτε τη ζωή σας.

Καθώς ξάπλωσα να κοιμηθώ, μια θαυμάσια γαλήνη με πλημμύρισε. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ο Μοπς δίπλα μου ψιθύρισε:

– Είναι θαυμάσιο να γνωρίζεις ότι ο Καλός Ποιμένας μας φυλάει, ενώ τόσοι πολλοί κίνδυνοι μας ζώνουν.

Μου φάνηκε, ότι μερικά μόνο λεπτά είχα κοιμηθεί, όταν άκουσα το Ροβέρτο Βάις να μας φωνάζει.

– Ε, σεις υπναράδες! Είναι αρκετά αργά και πρέπει να κάνουμε ένα σωρό δουλειές.

Προσπάθησα να ξυπνήσω τον Μοπς που ροχάλιζε σαν αυτοκίνητο Φόρντ του 1920, που ανέβαινε ένα απότομο βουνό. Ούτε μια φορά

δεν άνοιξε τα μάτια του ώσπου στο τέλος αναγκάστηκε να του φωνάξω.

– Μοπς, σήκω! Δεν σου μυρίζουν τα ψητά ψάρια;

Αυτή μου η κουβέντα έφερε αμέσως αποτέλεσμα. Σ' ένα δευτερόλεπτο ήταν στο πόδι.

Περάσαμε την ημέρα μας επιδιορθώνοντας τα σπασμένα παράθυρα και φτιάχνοντας τα τσιμεντένια σκαλιά στην είσοδο της εκκλησίας. Είμαστε μάλιστα τόσο απορροφημένοι από τη δουλειά μας, που δεν καταλάβαμε πότε σκοτείνιασε. Το να πέφτεις στο κρεβάτι, όταν όλη την ημέρα έχεις δουλέψει σκληρά, είναι μια πραγματική απόλαυση. Πότε – πότε Μεσα στην ησυχία της νύχτας, άκουγα την φωνή μιας αλεπούς από τα βουνά ψηλά. Από μακριά ακούστηκε ένας γκιώνης και κάποιος άλλος από πολύ κοντά μας απάντησε.

Όμως ξαφνικά και κάποιος άλλος θόρυβος έφτασε στ' αυτιά μου από κάπου κοντά. Ήταν διαφορετικός από τους άλλους ψίθυρους της νύχτας. Έμοιαζε σαν ελαφρό σύρσιμο που σταματούσε και ξανάρχιζε σε κανονικά διαστήματα. Και στη στιγμή συνειδητοποίησα πως ο θόρυβος δεν προερχόταν από κάποιο ζώο, αλλά από ανθρώπινη ύπαρξη.

Ανασηκώθηκα στον δεξί μου αγκώνα για ν' ακούσω καλύτερα και τα πατήματα απ' έξω επαναλήφθηκαν. Σύρθηκα προς τα έξω και προσπάθησα να διακρίνω γύρω για ν' ανακαλύψω τον ταραξία, αλλά ήταν πολύ σκοτεινά για να δώ κάτι, Πασπάτεψα στα σκοτεινά τη σκηνή του Ροβέρτου και ξαφνικά έπεσα πάνω σε κάποιον. Από το φόβο μου κόντεψα να ξεφωνίσω.

– Ποιός είναι; ψιθύρισε κάποιος Με βραχνή φωνή.

Ανάπνευσα ξαλαφρωμένος, καθώς αναγνώρισα ότι ήταν ο Ροβέρτος.

– Είμαι ο Γιώργος, ψιθύρισα. Άκουσες τίποτα;

– Ναι. Ας περιμένουμε όμως να δούμε τι θα συμβεί, είπε ο Ροβέρτος, Αλλά δεν χρειάστηκε να περιμένουμε πολύ. Ξαφνικά ακούσαμε τον Μοπς να φωνάζει φοβισμένος.

– Βοήθεια! Βοήθεια!

Στους θάμνους δεξιά μου, ακούστηκε κάποιος θόρυβος και όρμησα προς εκείνη την κατεύθυνση. Κάποιος άναψε ένα κλεφτοφάναρο και στο φώς του διέκρινα μια μορφή που έφευγε ακριβώς μπρος από μένα. Δεν ήμουνα απόλυτα σίγουρος, αλλά νομίζω ότι ο άντρας κρατούσε ένα όπλο στα χέρια του. Το φως ξαφνικά έσβησε, καθώς εγώ ορμούσα πάνω στη σκιά. Μέσα στο σκοτάδι έπεσα πάνω του, αλλά ο άγνωστος ήταν πολύ δυνατός για μένα. Δέχτηκα μάλιστα κι ένα χτύπημα από κάποιο σκληρό αντικείμενο κι έπεσα κάτω.

Στραφήκαμε όλοι άγρια προς αυτόν και περισσότερα κλεφτοφάναρα φώτισαν το σκοτάδι. Έτρεξα για να συμπαρασταθώ στον Μοψ, όμως αυτό που αντίκρυσα ήταν κωμικό. Ο Μοψ βρισκόταν στο έδαφος και κρατούσε με όλη του τη δύναμη το παντελόνι του πλοίαρχου Ντέλλ που κρεμόταν από 'να σχοινί ανάμεσα στα δυό δέντρα. Άρχισα να γελώ και όλοι με μιμήθηκαν. Ο Μοψ φώναζε ακόμη για βοήθεια, ώσπου τελικά κατάλαβε.

– Σταματήστε λοιπόν, φώναξε.

Στο τέλος γέλασε και ο ίδιος.

– Μ' αυτό το παλιοπαντελόνι, έδωσα τον πιο σκληρό αγώνα της ζωής μου. Αγωνιζόμουν σαν να επρόκειτο για ζωή και για θάνατο.

Ο Ροβέρτος Βάις μας διέκοψε.

– Παιδιά, νομίζω ότι δεν υπάρχει καμιά πιθανότητα να πιάσουμε κανένα στους θάμνους. Θα χρειαστεί όμως κάποιοι από μας να μείνουν σκοποί για την υπόλοιπη νύχτα. Προτείνω λοιπόν, ο Μοψ, ο Γιώργος κι εγώ ν' αναλάβουμε τις τρεις πρώτες ώρες και οι άλλοι τις υπόλοιπες τρεις.

Όποιος δεν συμμετείχε στην πρώτη σκοπιά, έκανε μεταβολή, ενώ εμείς καθήσαμε γύρω από τη μισοσβησμένη φωτιά και μιλούσαμε σιγανά. Η νύχτα έμοιαζε να 'ναι γεμάτη από ψίθυρους, που μετά την αναστάτωσή μας, μάς φαίνονταν γεμάτοι κίνδυνο και μυστήριο.

Σε μια στιγμή ακούσαμε θόρυβο από την κατεύθυνση του ποταμου, σαν κάποιος να 'πεφτε μέσα.

— Βοήθεια, βοήθεια, τόν κρατώ! άκουσα τόν Μόπς νά φωνάζει.

– Πιθανόν να είναι κάποιος κάστορας. Καμιά φορά προχωρούν κατά μήκος του ποταμού, αν και η φωλιά τους μπορεί να 'ναι σε κάποιον παραπόταμο πολλά χιλιόμετρα μακριά, διευκρίνισε ο Ροβέρτος.

Και πράγματι το άλλο πρωί όταν ψάξαμε την όχθη, βρήκαμε πολυάριθμα ίχνη κάστορα στο μαλακό έδαφος.

Εκτός απ' αυτόν τον θόρυβο, δεν συνέβει τίποτε τη νύχτα και όταν πέρασαν οι τρεις ώρες μας, ξυπνήσαμε τους άλλους για την βάρδιά τους. Μετά το πρόγευμα παρατήρησα, ότι ο Ροβέρτος πήγαινε εδώ κι εκεί κι έψαχνε το έδαφος.

– Έχασες τίποτα Ροβέρτο;

– Όχι Γιώργο, αλλά κάτι βρήκα. Κοίτα εδώ στη μαλακή γη, βλέπεις πατημασιές; Είδα καθαρά το διάγραμμα της σόλας και του τακουνιού ενός παπουτσιού.

– Ναι, απάντησα, αλλά ίσως και να 'ναι κάποιου από μας.

– Αυτό σκέφτηκα κι εγώ στην αρχή, αλλά κοίτα, ακριβώς εκεί, πόσο χαλαμένο είναι το παπουτσι, στο ίχνος που άφησε. Όλη η δεξιά πλευρά από το τακούνι και

τη σόλα είναι χαλασμένη, εξήγησε ο Ροβέρτος.

– Έχεις δίκιο, συμφώνησα και παρατήρησα το αποτύπωμα από πιο κοντά.

Ο Ροβέρτος μέτρησε το μέγεθος και το σκισάρισε σ' ένα κομμάτι χαρτί.

Αρχίσαμε να δουλεύουμε πάλι στην ξύλινη εκκλησία περιμένοντας το φορτηγό που θα 'ρχόταν μ' ένα φορτίο από σανίδες. Στις 11 τελικά ήρθε το αυτοκίνητο και ο οδηγός εξήγησε στον Ροβέρτο πως η παράδοση θα καθυστερούσε για τρεις μέρες.

– Αυτό στ' αλήθεια δεν το περίμενα. Εσείς όμως παιδιά θα μπορούσατε να εξερευνήσετε για λίγο την γύρω περιοχή, πρότεινε ο Ροβέρτος.

– Πες μου Ροβέρτο, κάθε πρωί παρατηρώ ένα σύννεφο από καπνό στην κορυφή του βουνού. Ποιος ζει εκεί πάνω; ρώτησε ο Κάλλε.

– Ο Φρανκ Γκράουλερ. Κατοικεί εκεί πάνω με την κόρη του, διευκρίνισε ο Ροβέρτος, ίσως μπορούμε να πάμε προς τα εκεί σήμερα το απόγευμα, πρότεινε με χαρά ο Κάλλε.

Την ώρα του μεσημεριανού φαγητού ο Ροβέρτος μας ανακοίνωσε ανήσυχος.

– Μόλις διαπίστωσα ότι εξαφανίστηκε το όπλο μου το είχα κρυμμένο στην εκκλησία. Μάλλον είχες δίκιο Γιώργο, όταν έλεγες πως κρατούσε όπλο στο χέρι του.

Έτσι η βραδυνή επίσκεψη φαινόταν να γίνεται όλο και πιο σκοτεινή κι αγωνιώδης...

Κεφάλαιο 4ο

Η μικρούλα Έρνη

Το ίδιο απόγευμα αναρριχηθήκαμε στο βουνό όπου ζούσε ο Φρανκ Γκράουλερ. Και καθώς δεν είχαμε ξανα πάει μεχρις εκεί, έπρεπε να ευχαριστήσουμε τον Μοψ που επέμενε ν' ακολουθήσουμε το στενό μονοπάτι, που μας οδήγησε ακριβώς σ' ένα τέλεια εγκαταλειμμένο σπίτι.

Τι απαίσιο μέρος! Οι τοίχοι ήταν μισογκρεμισμένοι και σχεδόν όλα τα ξύλα της οροφής έλειπαν.

– Κοιτάξτε αυτή την παλιά ξεχαρβαλωμένη σκάλα! Πολύ θα 'θελα να μάθω τι υπάρχει εκεί πάνω, παρατήρησε ο Μοψ.

– Ας πάμε να δούμε, πρότεινε ο Κάλλε.

Αναστέναζαν κι έτριζαν τα παλιά σκαλοπάτια καθώς ανεβαίναμε και φοβήθηκα πως θα γκρεμίζονταν ξαφνικά κάτω από το βάρος μας. Στο πάνω πάτωμα βρίσκονταν τρία μικρά, βρώμικα δωμάτια. Ο Κάλλε με περιέργεια άνοιξε την πόρτα ενός ντουλαπιού και άφησε να του ξεφύγει ένα μακρύ σφύριγμα από την έκπληξή του. Ο Μοψ, ο Σπίννε κι εγώ, αμέσως τρέξαμε να δούμε. Κι αυτό που αντικρύσαμε μας έκοψε την αναπνοή.

– Δεν έχω δει ποτέ στη ζωή μου τόσο πολύ δυναμίτη, φώναξε ο Σπίννε, κοιτάζοντας τα κουτιά των πυρομαχικών.

Ξαφνικά ο Κάλλε έβαλε το δάχτυλο στα χείλη του για να μας πει πως έπρεπε να σωπάσουμε.

– Κάτι άκουσα κάτω, ψιθύρισε.

– Ίσως κανένα ποντίκι, απάντησα.

Καθώς καθόμαστε κι αφουγκραζόμαστε, βήματα ακούστηκαν καθαρά. Σίγουρα είχαμε πιαστεί στη φάκα. Ο μοναδικός μας δρόμος διαφυγής είχε λοιπόν κοπεί; Ο Μοψ έκανε ένα βήμα προς τη σκάλα, αλλ' οι παλιές σανίδες έτριξαν. Ήμουν βέβαιος πως όποιος ήταν κάτω, σίγουρα θα 'χε ακούσει το θόρυβο. Ο Σπίννε με μιας ξάπλωσε κάτω. Αναρωτιόμουν τι σκόπευε να κάνει. Ένα δευτερόλεπτο αργότερα

κατάλαβα την πρόθεσή του. Κατασκόπευε με το μάτι από μια μεγάλη τρύπα στο πάτωμα. Και το γεμάτο πανάδες πρόσωπό του πήρε μια έκφραση γελαστή.

Γρήγορα γονάτισα κάτω και είδα αυτό που τον έκανε να χαμογελάσει στο κάτω δωμάτιο βρισκόταν ένα κοριτσάκι έξι ή επτά χρόνων. Φορούσε ένα κουρελιασμένο παντελόνι και μια τριμμένη μπλούζα, που ‘σαν πολύ μεγάλα για το λεπτό της κορμάκι. Τα μακριά, ξανθά μαλλιά της έμοιαζαν σαν να μην είχαν χτενιστεί εδώ και χρόνια.

Μόλις λοιπόν πειστήκαμε ότι δεν ήταν κανείς άλλος μαζί της, ορμήσαμε προς τα κάτω. Σίγουρα την τρομάξαμε πολύ, γιατί μόλις κατεβήκαμε, δάκρυα φόβου έτρεχαν στ’ αδύνατα μάγουλά της. Τα μάτια της ήσαν σκούρα καστανά και αν και ήταν το πιο βρώμικο μικρό κοριτσάκι που είχα δει ποτέ παρ’ όλα αυτά την βρήκα νόστιμη.

– Δεν πρέπει να φοβάσαι, της είπα. Δεν θα σου κάνουμε κακό.

Μας κοίταξε με μάτια γεμάτα φόβο και σκέφτηκα ότι από λεπτό σε λεπτό θα ‘τρεχε προς την πόρτα.

– Πώς σε λένε; τη ρώτησε ο Κάλλε.

– Έρνη, ψιθύρισε ντροπαλά,

– Πού μένεις; ρώτησα.

– Εκεί, απάντησε κι έκανε με το χέρι της ένα μεγάλο κύκλο. Έτσι η ερώτηση έμεινε αναπάντητη.

– Παιδιά να τη ρωτήσουμε αν θα ‘ρθει στα εγκαίνια της εκκλησίας, πρότεινε ο Μοπς.

– Καλή ιδέα, συμφώνησε ο Κάλλε. Γύρισε στην Έρνη και τη ρώτησε:

– Έρνη, έχεις διάθεση να ‘ρθεις τη ερχόμενη Κυριακή στην ξύλινη εκκλησία, κάτω στην κοιλάδα;

Η απάντησή της μας άφησε άναυδους.

– Τι είναι ξύλινη εκκλησία;

Ο Μοπς εξερράγη.

– Δεν έχεις πάει ποτέ στην εκκλησία, Έρνη;

– Δεν ξέρω τι είναι αυτό, απάντησε.

– Δεν έχεις πάει ποτέ στο Κυριακό Σχολείο; ρώτησε ο Κάλλε.

Μια αμήχανη έκφραση πέρασε από το πρόσωπο της Έρνης και κατάλαβα πως δεν είχε ιδέα από όσα τη ρωτούσαμε. Γι' αυτό και τη ρώτησα διαφορετικά.

– Έρνη, έχεις ακούσει ποτέ σου για τον Κύριο Ιησού Χριστό;

Τα μάτια της αμέσως έλαμψαν.

– Α, Ναι. Καμιά φορά μιλούν οι άνθρωποι γι' αυτόν, αλλά δεν ξέρω ποιος είναι. Δεν τον έχω δει ποτέ μου.

Σιγά - σιγά, άρχισα να καταλαβαίνω ποια μπορούσε να 'ναι. Η μικρή αυτή χαριτωμένη ύπαρξη, που ποτέ της δεν είχε ακούσει κάτι καλό για τον Ιησού, μου προξενούσε λύπη. Έτσι σιωπηλά προσευχήθηκα γι' αυτήν.

Την επόμενη μισή ώρα την περάσαμε μιλώντας στην Έρνη για τον Κύριο Ιησού. Δεν είχα δει ποτέ μου άλλον κανένα να ενδιαφέρεται τόσο πολύ να μάθει. Της δείξαμε πως να προσεύχεται και της έμαθα την προσευχή που μου είχε μάθει η μητέρα μου όταν ήμουνα μικρός, και της ψάλλαμε αρκετούς ύμνους. Αλλά την ομορφιά εκείνης της ώρας την διέκοψε μια τραχιά φωνή π' ακούστηκε να φωνάζει:

– Έρνη, πού είσαι;

Φόβος απλώθηκε στο προσωπάκι της και πήδηξε τρέχοντας έξω. Έφτασα στην πόρτα ακριβώς τη στιγμή που ένας άντρας χτυπούσε την Έρνη στο πρόσωπο και της έλεγε:

– Αυτό θα σου γίνει μάθημα, για να μη το σκας άλλη φορά από το σπίτι.

Στη στιγμή αναγνώρισα τον άνθρωπο. Ήταν ο ίδιος, που στο Γκρινμπάουμταλ είχε απειλήσει τον Μοψ και μένα. Ήταν ο Φρανκ Γκράουλερ. Τώρα ήμουν σίγουρος πως το μικρό κοριτσάκι ήταν η κόρη του. Μόλις ο Φρανκ Γκράουλερ μας αντίκρουσε να στεκόμαστε στην είσοδο της πόρτας νόμισα για μια στιγμή πως θα μας σκότωνε.

– Τι κάνετε εδώ; φώναξε.

Και πριν καλά - καλά προλάβουμε ν' απαντήσουμε ήρθε καταπάνω μας με σφιγμένες τις γροθιές.

– Να μην ανακατεύεστε στις υποθέσεις μου. Αν σας πιάσω άλλη φορά εδώ θα σας πυροβολήσω.

Τρέξαμε όσο πιο γρήγορα μπορούσαμε στο μονοπάτι. Όταν φτάσαμε στη δημοσιά, σταθήκαμε για λίγο για να συζητήσουμε το γεγονός.

– Πιστεύετε ότι ο δυναμίτης και τα πυρομαχικά ανήκουν στον Φρανκ Γκράουλερ; ρώτησε ο Σπίννε.

– Έτσι φαίνεται. Είπε ότι βρισκόμαστε στα δικά του εδάφη, επομένως θα πρέπει να του ανήκουν, συνέχισε ο Κάλλε. Εσείς τι λέτε, παιδιά;

– Δεν είναι φοβερό, ένας τόσο ελεεινός παλιάνθρωπος να έχει κόρη του ένα τόσο νόστιμο κοριτσάκι σαν τη μικρούλα Έρνη; Πάντως πιστεύω πως η μικρή θα ‘ρθει στη συνάθροιση, πρόσθεσε ο Μοψ.

– Αναρωτιέμαι τι σκοπεύει να κάνει ο Φρανκ. Έχει αρκετές εκρηκτικές ύλες για να τινάξει όλη την περιοχή στον αέρα, ξανάπε ο Κάλλε.

– Ας τρέξουμε γρήγορα στην κατασκήνωσή μας για να τα πούμε όλα στο Ροβέρτο και στον πλοίαρχο, πρότεινα.

– Για σταθείτε ένα λεπτό, παιδιά, διέκοψε ο Κάλλε. Ξεχάσαμε τελείως γιατί ήρθαμε. Δεν ψάχνουμε να βρούμε τον άνθρωπο που φορά ένα ξεχαρβαλωμένο παπουτσι, όπως έδειξαν τα ίχνη στο ποτάμι;

– Ποιος θα ‘θελε να γυρίσει πίσω και να συναντήσει τον Φρανκ Γκράουλερ; ρώτησε ο Μοψ.

– Ίσως δεν χρειάζεται να γυρίσουμε πίσω. Ο Γκράουλερ, πρέπει να παίρνει αυτό τον δρόμο συχνά για να πάει στο εγκαταλελειμμένο σπίτι. Επομένως πρέπει να ψάξουμε εδώ τριγύρω, μήπως βρούμε κάτι, είπε ο Κάλλε.

Δεν είχαμε προλάβει να ψάξουμε και πολύ, όταν ακούσαμε κάποιον να πλησιάζει. Έμοιαζε σαν να ‘κλαιγε ένα μικρό κοριτσάκι. Γι’ αυτό συμπεράναμε ότι θα ήταν η Έρνη και ο πατέρας της. Επειδή δεν θέλαμε να μας συναντήσει πάλι τόσο κοντά στο κτήμα του, κρυφτήκαμε πίσω από ένα πυκνό θάμνο κοντά στον δρόμο και περιμέναμε.

Τρέξαμε όσο πιο γρήγορα μπορούσαμε στο μονοπάτι.

Λίγα λεπτά αργότερα εμφανίστηκε ο Φρανκ Γκράουλερ, τραβώντας την Έρνη από το χέρι. Λυπήθηκα πάρα πολύ το κοριτσάκι. Έμοιαζε σαν να μην ήθελε ν' ακολουθήσει τον μισομεθυσμένο πατέρα της, που βλαστημούσε συνεχώς σαν τρελός.

Όταν ο Φρανκ και η Έρνη εξαφανίστηκαν από τον δρόμο, ξαναρχίσαμε το ψάξιμο. Νομίζαμε ότι θα ήταν εύκολο, όμως αποδείχτηκε πολύ πιο δύσκολο. Ο δρόμος ήταν αμμώδης και τα ίχνη δεν ήσαν πολύ καθαρά. Αφού τα μελετήσαμε προσεκτικά, δεν μπορέσαμε με σιγουριά να πούμε ότι το αποτύπωμα του ποδιού στην κατασκήνωση ήταν το ίδιο σαν αυτό του Φρανκ Γκράουλερ.

– Είναι αργά παιδιά! Καλύτερα να τρέξουμε αμέσως στην κατασκήνωση, είπε ο Σπίννε και στραβοκοίταξε προς τον ήλιο.

Στον δρόμο της επιστροφής είμαστε όλοι ήσυχοι και βυθισμένοι σε σκέψεις. Είχα το προαίσθημα ότι κάτι φοβερό επρόκειτο να γίνει. Αν ο Φρανκ Γκράουλερ έβαζε όλο το δυναμίτη στην εκκλησία και τον άναβε; Κι εκτός αυτού, ποιος ήταν ο νυχτερινός μας επισκέπτης και γιατί έκλεψε το όπλο του Ροβέρτου;

Κεφάλαιο 5ο

Νυχτερινό ψάρεμα

– Λοιπόν, παιδιά, οι σανίδες για την εκκλησία θα φθάσουν αύριο αργά το απόγευμα κι εδώ δεν έχουμε τίποτα το ιδιαίτερο να κάνουμε. Γιατί να μην επιχειρήσετε ένα νυχτερινό ψάρεμα στη λίμνη, πρότεινε ο Ροβέρτος Βάις, ενώ πλέναμε το επόμενο πρωί τα μαχαιροπήρουνα από το πρόγευμά μας.

– Ζήτω! Γεύμα Με ψάρι! Φώναξε ο Μοπς.

– Μπορείτε να πάρετε και τις σκηνές. Τη βάρκα μου θα την βρείτε κρυμμένη κάτω από κάτι χαμόκλαδα κοντά σε μια μεγάλη βελανιδιά, ένα χιλιόμετρο μακριά από το δρόμο κατά μήκος της δυτικής όχθης, συνέχισε ο Ροβέρτος.

– Ελπίζω να πιάσετε κανένα μεγάλο ψάρι, είπε ο πλοίαρχος Ντέλλ. Ο Μοπς έχει δίκιο. Ένα φαγητό με ψάρι θα ‘ταν πολύ νόστιμο.

Δεν χάσαμε λοιπόν καθόλου καιρό. Διπλώσαμε τα αντίσκηνα και πήραμε και λίγο φαγητό μαζί μας για τη νυχτερινή μας εκδρομή. Σε λιγότερο από μια ώρα είχαμε ξεκινήσει για το τεράστιο τσιμεντένιο φράγμα. Σταθήκαμε για λίγο με θαυμασμό στη θέση που το νερό έπεφτε μ’ ορμή στο ποτάμι. Ο αέρας ήταν γεμάτος από σταγόνες νερού που μας έκαναν μούσκεμα, αλλά επειδή έκανε πολύ ζέστη δεν μας ένοιαζε και τόσο. Μια στενή γέφυρα για πεζούς, στη μέση του φράγματος, έκοβε πλάγια τον ποταμό, ενώ μια ψηλή σκάλα οδηγούσε επάνω, στη δυτική πλευρά του φράγματος. Από εκεί μπορούσαμε ν’ αγναντέψουμε την κοιλάδα πολλά χιλιόμετρα μακριά. Κι ακόμη, μπορούσαμε να δούμε τη μισοτελειωμένη σκεπή της εκκλησίας να γυαλίζει ανάμεσα στα δέντρα.

Ακόμη φαίνονταν δωδεκάδες μικρά, πευκόφυτα νησάκια. το νερό ήταν ήσυχο και καθαρό κι είχε ένα βαθύ μπλέ χρώμα. Από πάνω μας πετούσαν αγριοπουλιά. Καθώς απολαμβάναμε ακόμη τη θαυμάσια θέα, ένα τεράστιο ψάρι πήδηξε από το νερό. αυτό μας θύμιζε το

σκοπό της εκδρομής μας κι έτσι αφήσαμε το φράγμα και πήραμε ένα μικρό μονοπάτι.

– Να, εκεί βλέπω μια βελανιδιά! Ίσως εκεί να ‘ναι το μέρος που ‘ναι κρυμμένη η βάρκα, είπε ο Σπίννε.

– Έτσι φαίνεται, γιατί υπάρχει επίσης κι ένας σωρός από χαμόκλαδα, απάντησε ο Κάλλε.

Μετά από λίγα λεπτά, αφού παραμερίσαμε τα χαμόκλαδα, βρήκαμε τη βάρκα. Φαινόταν πολύ όμορφη. Ήταν βαμμένη στο ασημί και πάνω στην πλώρη με κόκκινα γράμματα ήταν γραμμένο το όνομα: «ασημένιο βέλος». Φορτώσαμε τα πράγματά μας και σκαρφαλώσαμε στη βάρκα. Ο Σπίννε μου έκανε νόημα θέλοντας να μου δώσει να καταλάβω πως θα πειράξει τον Μοπς.

– Μοπς, φίλε μου, δύο δίδυμοι θα μπορούσαν θαυμάσια να καθίσουν στη θέση σου. Τι θα γίνει με σένα;

Όμως ο Μοπς χαμογέλασε χωρίς να δώσει συνέχεια στο πείραγμα του Σπίννε.

– Αυτό εκεί μου φαίνεται πολύ φιλόξενο νησάκι, είπε ο Κάλλε, ενώ μας έδειχνε ένα μικρό νησάκι. Από την όχθη οδηγούσε μια λωρίδα γης, φάρδους πενήντα μέτρων περίπου στο εσωτερικό του νησιού. Ήταν πραγματικά ένα θαυμάσιο μέρος για να κατασκηνώσουμε κι έτσι οδηγήσαμε το «ασημένιο βέλος» στην όχθη του.

Ανεβήκαμε στο ύψωμα, στο δάσος. Όλο το έδαφος εκεί ήταν σκεπασμένο από τις βελόνες των πεύκων. Καθώς περπατούσες, έλεγες πως βρισκόσουν πάνω σ’ ένα παχύ χαλί.

– Παιδιά, Τι ωραία που είναι η ζωή! Θα ‘μενα ευχαρίστως εδώ, φώναξε ο Μοπς και τεντώθηκε πάνω στις μαλακές βελόνες.

– Πριν κοιμηθείς, θα πρέπει να στήσουμε τις σκηνές, είπε ο Κάλλε γελώντας. Με μιας στήσαμε τις σκηνές και καθαρίσαμε ένα μικρό μέρος για τη φωτιά μας. Όταν έτοιμάστηκαν όλα η κατασκήνωσή μας έδειχνε πραγματικά άνετη.

Φορτώσαμε τὰ πράγματά μας καί σκαρφαλώσαμε στή
βάρκα.

Σε λίγο, ρίχναμε τις πετονιές μας στο νερό. Είχαμε φέρει πολλά δοχεία με σκουλήκια και ήμουν βέβαιος πως τα ψάρια πολύ θα εκτιμούσαν τον μεγαλόπρεπο μεζέ μας. Μόλις έριξα τ' αγκίστρι μου αισθάνθηκα αμέσως ένα δυνατό τράβηγμα.

– Α! φώναξα. Έπιασα μια πέρκα. Φαίνεται πως τα ψάρια εδώ πεινούν. Σε λίγο είχαμε πιάσει μια ντουζίνα από λαχταριστές πέρκες.

– Τι συμβαίνει, Μοψ; ρώτησε ο Σπίννε. Είσαι ο μόνος που δεν έχει πιάσει τίποτε.

– Εγώ περιμένω να πιάσω ένα πολύ μεγάλο. Τέτοια μικρά τα περιφρονώ, απάντησε ο Μοψ. Θα δοκιμάσω να δολώσω μ' αυτά τα κόκκινα και άσπρα πώματα που μοιάζουν με μικρά ψάρια.

Ο Μοψ πράγματι στερέωσε το τεχνητό δόλωμα στην πετονιά του και την έριξε στο νερό πολλές φορές. Μετά την εκσφενδόνισε πολύ μακριά, εκεί που τα νερά ήσαν βαθιά. Ύστερα άρχισε να ξετυλίγει. Ξαφνικά, παρατήρησε το καλάμι του να λυγίζει κι ένα μεγάλο λούτσο να τινάζεται από το νερό, καθώς προσπαθούσε να ελευθερωθεί από τ' αγκίστρι.

– Ξετύλιξε ακόμη την πετονιά σου, Μοψ, γιατί αλλιώς θα ξεφύγει. Αυτός είναι ο μεγαλύτερος λούτσος που έχω δει ποτέ μου. Θα ζυγίζει δέκα κιλά, φώναξε ο Σπίννε.

Ο Μοψ σιγά - σιγά μπόρεσε να τραβήξει το ψάρι πιο κοντά στην όχθη και παρακολουθούσαμε όλοι μ' ενδιαφέρον πόσο απελπισμένα ο λούτσος προσπαθούσε να απελευθερωθεί. Ο Μοψ σύρθηκε ως τους βράχους όταν ξαφνικά άρχισε να γλιστράει.

– Βοήθεια! Βοήθεια! Πέφτω, φώναξε.

Άπλωσα το χέρι μου, αλλά ήταν πολύ αργά. Μ' έναν δυνατό παφλασμό έπεσε στο νερό. Στάζοντας και ξεφυσώντας σαν φάλαινα, αναδύθηκε πάλι στην επιφάνεια ξεφωνίζοντας:

– Βοήθεια, τον κρατώ ακόμη.

Ο Κάλλε κι εγώ άρπάξαμε τον Μοψ και τον τραβήξαμε στην όχθη. Η εικόνα που παρουσίαζε ήταν πολύ αστεία. Στο ένα χέρι κρατούσε την πετονιά και στο άλλο ένα μάτσο πράσινα βούρλα. Το ψάρι

σπαρταρούσε ακόμη πάνω στ' αγκίστρι. Μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο, ο Μοπς το έσυρε στην όχθη.

– Θεέ μου! αναφώνησε ο Μοπς και άγγιξε τη λεία του.

Αλλά ο γέρο λούτσος δεν είχε παρατήσει τον αγώνα. Μ' ένα αναπάντεχο πήδημα, βρέθηκε το ψάρι και πάλι στα βαθιά νερά. Το καλάμι λύγισε στην αρχή και ξαφνικά μετά τεντώθηκε. Ήταν ολοφάνερο τι είχε συμβεί. Ο λούτσος είχε απελευθερωθεί.

– Πάει, έφυγε, φώναξε στενάζοντας ο Μοπς. Και η απογοήτευση ζωγραφίστηκε έντονα στο πρόσωπό του. Ο Σπίννε είπε τότε με σοβαρή φωνή:

– Πιστεύω Μοπς, ότι ο λούτσος ήθελε να συλλάβει ανθρώπινες υπάρξεις. Όταν όμως σε τράβηξε στη λίμνη και διαπίστωσε πόσο υποσιτισμένος είσαι, προτίμησε να σ' αφήσει στη στεριά.

Το πρόσωπο του Μότις έγινε κατακόκκινο και νόμισα για μια στιγμή ότι θα έσπρωχνε τον Σπίννε στη λίμνη. Παρ' όλα αυτά χασκογέλασε για λίγο κι ύστερα πρόσθεσε σαν να μονολογούσε:

– Τώρα τουλάχιστον γνωρίζω πως υπάρχουν εδώ μεγάλα ψάρια και θα δείτε ότι κάποιο θα πιάσω.

Μετά το φαγητό κάναμε όλοι μαζί μια ανίχνευση στο νησί. Έτσι διαπιστώσαμε πως δεν είμαστε οι μοναδικοί του κάτοικοι. Ζούσαν πάνω σ' αυτό αρκετοί σκίουροι και διάφορα είδη πουλιών. Ο Κάλλε που πήγαινε μπροστά έστριψε προς την όχθη και ξαφνικά σταμάτησε. Μας έδειξε ένα δοκάρι που έπλεε και δίπλα μια μητέρα πάπια με τα επτά μικρά μαλλιαρά της παπάκια που κολυμπούσαν κοντά της.

– Είναι αγριόπαπια, ψιθύρισε. αυτό το είδος έχει σχεδόν εξαφανιστεί, όπως και τα αγριοπερίστερα. Όμως εδώ ζουν προστατευμένα από την ίδια τη φύση.

Σκαρφάλωσε έπειτα στο απότομο μονοπάτι ως το ψηλότερο σημείο του νησιού. Ο ήλιος κείνη την ώρα έδυε στο βάθος του ορίζοντα.

– Κυττάξτε, βγήκε κιόλας ο αποσπερίτης, φώναξε ο Σπίννε.

Φτάσαμε στην κατασκήνωσή μας ακριβώς πριν να πέσει το σκοτάδι. Χιλιάδες τώρα αστέρια συντρόφευαν το πρώτο.

Ο Κάλλε σκάλισε λίγο την ανθρακιά, ώσπου πάλι οι φλόγες φώτισαν τα σκουροπράσινα πεύκα μ' ένα παράδοξο τρόπο. Τότε άνοιξε το στόμα του για πρώτη φορά εκείνο το βράδυ και είπε:

– Τι θα λέγατε αν, πριν πάμε για ύπνο, έλεγε ο καθένας μας ένα εδάφιο από τη Βίβλο;

– Καλή ιδέα και αφού το πρότεινες, πρέπει ν' αρχίσεις εσύ, είπε ο Σπίννε.

– Σύμφωνοι. Τον τελευταίο καιρό λοιπόν έχω συλλογιστεί πολλές φορές. Το εδάφιο που σημαίνει πολλά για μένα, βρίσκεται στην Α' Κορινθίους β' 9. Καθώς μάλιστα έβλεπα την όμορφη δύση του ήλιου στη σκέψη μου ανέβηκε τουτο το εδάφιο: *«Εκεῖνα τὰ ὁποῖα ὀφθαλμὸς δὲν εἶδε καὶ ὠτίον δὲν ἤκουσε καὶ εἰς καρδίαν ἀνθρώπου δὲν ἀνέβησαν, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς ἠτοίμασεν εἰς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν».*

Ο Μοψς ήταν ο επόμενος.

– Μου αρέσει πολύ το γνωστό σε όλους σας εδάφιο στον Ιωάννη γ' 16 και είμαι χαρούμενος γιατί το όνομά μου είναι γραμμένο στο Βιβλίο της Ζωής. *«Διότι τόσον ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε ἔδωκε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, διὰ νὰ μὴ ἀπολεσθῇ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον».*

Εγώ αναφέρθηκα στα εδάφια από την επιστολή προς Εβραίους ιγ' 5 και 6: *«Ὁ τρόπος σας ἔστω ἀφιλάργυρος, ἀρκεῖσθε εἰς τὰ παρόντα, διότι αὐτὸς εἶπε· Δὲν θέλω σὲ ἀφήσει οὐδὲ σὲ ἐγκαταλείψει· ὥστε ἡμεῖς θαρροῦντες νὰ λέγωμεν· Ὁ Κύριος βοηθὸς μου, καὶ δὲν θέλω φοβηθῆ· τί νὰ μοὶ κάμη ἄνθρωπος;».*

Ο Σπίννε δεν μίλησε αμέσως. Κι όταν άρχισε μίλησε πολύ σιγά, καθώς ατένιζε τη φωτιά που τρεμόσθυνε.

– Όλοι σας γνωρίζετε πως ο πατέρας μου σκοτώθηκε μακριά από δώ. Στο τελευταίο του γράμμα με συμβούλευε ν' ακολουθήσω τον Κύριο ό,τι κι αν συνέβαινε. Η καθημερινή του προσευχή ήταν να μείνω πιστός στον Κύριο Ιησού. Είμαι ευτυχισμένος γιατί ο πατέρας μου

γνώριζε τον Ιησού Χριστό κι έτσι κάποια μέρα θα τον δω στον ουρανό.
Ο πατέρας μου αγαπούσε τον Ψαλμό ρ', που 'ναι και σε μένα επίσης
πολύ αγαπητός.

*«Αλαλάξατε εἰς τὸν Κύριον, πᾶσα ἡ γῆ.
Δουλεύσατε εἰς τὸν Κύριον ἐν εὐφροσύνῃ·
ἔλθετε ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν ἀγαλλιάσει.
Γνωρίσατε ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ὁ Θεός·
αὐτὸς ἔκαμεν ἡμᾶς, καὶ οὐχὶ ἡμεῖς·
ἡμεῖς εἴμεθα λαὸς αὐτοῦ καὶ πρόβατα τῆς βοσκῆς αὐτοῦ.
Εἰσέλθετε εἰς τὰς πύλας αὐτοῦ ἐν δοξολογίᾳ,
εἰς τὰς αὐλὰς αὐτοῦ ἐν ὕμνῳ· δοξολογεῖτε αὐτόν·
εὐλογεῖτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ.
Διότι ὁ Κύριος εἶναι ἀγαθός·
εἰς τὸν αἰῶνα μένει τὸ ἔλεος αὐτοῦ,
καὶ ἕως γενεᾶς καὶ γενεᾶς ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ».*

Μόλις ο Σπίννε τέλειωσε σηκωθήκαμε όλοι κι αμίλητοι μπήκαμε στις
σκηνές μας για ύπνο.

Κεφάλαιο 6ο

Ο Μοψ και ο ασβός

Ώρες αργότερα ξύπνησα κι έβγαλα το κεφάλι μου από το άνοιγμα της σκηνής. Η φωτιά τρεμόσθυνε ακόμη. Έτσι, αποφάσισα να της ρίξω ένα - δυό ξύλα. Μετά κοιτάζοντας το ήρεμο νερό προς το φράγμα, παρατήρησα κάποιο φώς που τρεμοσβήνε. Από πού να 'ρχόταν κείνη την ώρα της νύχτας; Σκούνησα αμέσως τον Κάλλε, που κοιμισμένος ακόμη με ρώτησε:

– Τι συμβαίνει, Γιώργο;

– Κάποιος πρέπει να 'ναι στο φράγμα.

Μαζί παρατηρήσαμε το φώς που μετακινείτο συνεχώς. Πότε - πότε σταματούσε και καμιά φορά χανόταν για λίγο. Τελικά, χάθηκε τελείως από τα μάτια μας.

– Λες, κάποιος να προσπαθεί να καταστρέψει το φράγμα; ρώτησα.

– Δεν ξέρω Γιώργο. Αλλά αν γινόταν αυτό, ο πλοίαρχος Ντέλλ και ο Ροβέρτος θα βρίσκονταν σε κίνδυνο.

– Τότε με τη βάρκα να πάμε να τους ειδοποιήσουμε.

– Μάλλον θα 'ναι αδύνατο να βρούμε το δρόμο στο σκοτάδι. Άκου, ξέρω τι να κάνουμε. Πάμε προς το ρεύμα κάτω. Αν το φράγμα είναι ανοιχτό η στάθμη του νερού θ' αρχίσει να κατεβαίνει, είπε ο Κάλλε και σκαρφάλωσε αμέσως στον μικρό βράχο.

– Ευτυχώς το νερό δεν έχει κατέβει. Αύριο θα πρέπει να κοιτάξουμε πολύ προσεκτικά στο φράγμα. Ίσως και ανακαλύψουμε τίποτα ύποπτο, είπα καθώς φτάναμε στην όχθη.

Επιστρέψαμε ήσυχα στις σκηνές μας και μετά από λίγο αλλά βαθύ ύπνο, ξυπνήσαμε από έναν λαμπρό πρωινό ήλιο. Τι μέρα ήταν κι αυτή! Ο Κάλλε κι εγώ περάσαμε το πρωινό μας προσπαθώντας να φωτογραφίσουμε δύο μπλε ψαροφάγους. Αντίθετα, ο Σπίννε κι ο Μοψ ψάρευαν με την ελπίδα να πιάσουν και πάλι κάποιο μεγάλο λούτσο. Δυστυχώς μονάχα μια παχιά πέρκα έπιασαν. Την καθαρίσαμε

... είπε ό Κάλλε και σκαρφάλωσε άμέσως στό μικρό
βράχο.

λοιπόν και την αφήσαμε μέσα στο υγρό γρασίδι για να διατηρηθεί φρέσκια, μέχρι να φτάσουμε στην ξύλινη εκκλησία.

– Είναι δωδεκάμισι. Ας μαζέψουμε τις σκηνές μας κι ας επιστρέψουμε, πρότεινε ο Σπίννε.

Κωπηλατήσαμε προς την όχθη και κρύψαμε πάλι στο ίδιο μέρος τη βάρκα. Μετά περπατήσαμε ώσπου φτάσαμε σε μια διακλάδωση που οδηγούσε προς το βουνό και η περιέργεια του Μοψς μας ανάγκασε να τον ακολουθήσουμε, αφού κρύψαμε προηγουμένως, τα πράγματά μας.

– Βλέπετε σημάδια από αυτοκίνητα; Θα 'θελα να μάθω αν ζει κανείς εκεί πάνω, είπε ο Σπίννε.

– Κι εγώ. Αλλά πως ζουν πάνω σε τέτοια βράχια, που τίποτα δεν μπορεί να καλλιεργηθεί; ρώτησε ο Μοψς.

Ο δρόμος οδηγούσε τώρα σε μια απότομη στροφή και εντελώς ξαφνικά βρεθήκαμε στην πίσω αυλή μιας αγροικίας. Ήταν ένα καθαρό σπίτι περιτριγυρισμένο από λουλούδια και στη δυτική του πλευρά σκυλιά βρίσκονταν στην ανοιχτή πόρτα και γαύγιζαν τόσο δυνατά σαν να 'χαν πιάσει την μεγαλύτερη αλεπου του κόσμου. Τα σκυλιά άρχισαν να μας μυρίζουν κι ευχόμενοι μέσα μου να 'ναι αρκετά χορτάτα ώστε να μην κόψουν κανένα κομμάτι από τα πόδια μου.

– Φάγνη και Ρούστη, ελάτε εδώ! ακούστηκε μια φωνή από τον σιτοβολώνα και συγχρόνως ένας μεγαλόσωμος, ηλιοκαμένος νεαρός στην ηλικία μας, βγήκε έξω και μας πλησίασε.

– Μη φοβάστε! Ο Φάγνη και ο Ρούστη γαυγίζουν βέβαια δυνατά μα δεν δαγκώνουν, μας εξήγησε.

– Θέλαμε μόνο να μάθουμε πού οδηγούσε ο δρόμος και ξαφνικά βρεθήκαμε στην αυλή σας, είπε ο Σπίννε.

Ο νεαρός μας γέλασε μ' ένα εγκάρδιο γέλιο.

– Είμαι πολύ χαρούμενος που ήρθατε. Βρίσκομαι βλέπετε όλη την ημέρα ανάμεσα σ' εννιά αδελφές και δεν βλέπω καθόλου αγόρια τώρα που τέλειωσε το σχολείο.

Του 'παμε τα ονόματά μας και μάθαμε πως λεγόταν Μπερντ Λάνγκε. Μετά, ο νέος μας φίλος μας έδειξε το σπιτικό του. Μας γνώρισε και

τις αδελφές του. Είχαν όλες μακριά μαλλιά και ήσαν κάθε ηλικίας, αρχίζοντας από έξι μηνών μέχρι δώδεκα χρόνων. Μπόρεσα έτσι να καταλάβω καλά τον Μπέρντ που χάρηκε μόλις μας αντίκρουσε.

– Με τι ασχολείται εδώ ο πατέρας σου; ρώτησε ο Κάλλε.

– Να, πρώτα - πρώτα παράγουμε φασόλια και τον χειμώνα πουλάμε όλο το μέλι στο Κίφερστάτ, μια πόλη είκοσι χιλιόμετρα μακριά από εδώ. Μετά, καλλιεργούμε παντζάρια και κάνουμε ζάχαρη. Το καλοκαίρι αναλαμβάνει ο πατέρας το ψάρεμα με τους επισκέπτες και το φθινόπωρο πηγαίνει για κυνήγι.

Εννοείς ότι υπάρχουν εδώ αρκούδες, τραύλισε ο Μοψ.

– Βεβαίως. Πάνω στα βουνά υπάρχουν πολλές αρκούδες. Τον περασμένο χρόνο, σκότωσα μία. Θέλετε να σας δείξω το τομάρι της;

Ο Μπερντ μας οδήγησε μέσα, όπου συναντήσαμε τη μητέρα του, μια λεπτή γκριζομάλλα γυναίκα. Το δωμάτιο του Μπέρντ ήταν κάτω από τη σκεπή.

Ήταν χαμηλοτάβανο, αλλά όμορφο. Το τομάρι της αρκούδας το είχαν επεξεργαστεί σε χαλί, ενώ η μουσούδα της υψωνόταν από το πάτωμα. Από μια γωνιά μας κοίταζε μια βαλσαμωμένη κουκουβάγια, σαν να 'ταν έτοιμη να πετάξει σ' εμάς. Ένας βαλσαμωμένος φασιανός ήταν πάνω σ' ένα ράφι και στο βάθος, κρεμόντουσαν από τον τοίχο διάφορες φτερούγες από πάπιες.

– Ποιος βαλσάμωσε τα πουλιά; ρώτησε ο Σπίννε.

– Εγώ, απάντησε ο Μπέρντ. Ο πατέρας στις ελεύθερες ώρες του βαλσαμώνει ζώα και μου έμαθε και μένα.

– Εσύ σκότωσες το ελάφι; ρώτησε ο Κάλλε, ενώ έδειχνε ένα μεγάλο κεφάλι πάνω από την πόρτα.

– Ναι, το περασμένο φθινόπωρο το σκότωσα κοντά στο χωράφι του Φρανκ Γκράουλερ, είπε ο Μπέρντ.

Μόλις άκουσα αυτό το όνομα τέντωσα τ' αυτιά μου και ρώτησα:

– Μπέρντ, γνωρίζεις τον Φρανκ Γκράουλερ; Ο Μπέρντ γέλασε κάπως παράξενα.

– Και ποιος δεν τον γνωρίζει; Αυτός ο λεβέντης προξενεί πάντα φασαρίες. Τελευταία μάλιστα τον άκουσα να λέει πως θα καταστρέψει την εκκλησία που χτίζεται στην κοιλάδα.

– Και πως θα τα καταφέρει; ρώτησε ο Μοψς.

– Σίγουρα θα έχει κάποια βρώμικη έμπνευση, απάντησε ο Μπέρντ.

– Όπως μιλάς, φαίνεται να μη σου πολυαρέσει ο Γκράουλερ, είπε ο Κάλλε.

– Καθόλου. Είναι ένας παλιάνθρωπος. Ξέρω πολύ καλά τον άνθρωπο που χτίζει την εκκλησία και μάλιστα σκοπεύω να πάω εκεί.

– Είμαι χαρούμενος που τ' ακούω αυτό, γιατί κι εμείς βοηθούμε τον Ροβέρτο Βάις στο χτίσιμο της εκκλησίας, είπε ο Κάλλε.

– Καλά λοιπόν. Να προσέχετε τον Φρανκ Γκράουλερ κι εγώ επίσης θα 'χω τα μάτια μου ανοιχτά. Θα σας ειδοποιήσω, αν κάτι ακούσω.

– Μπέρντ, ακούστηκε από κάτω η μητέρα του, φέρε λοιπόν τα παιδιά να πάρουν ένα κομμάτι γλυκό μ' ένα ποτήρι γάλα.

Πήγαμε κάτω και είδαμε ότι η κυρία Λάνγκε είχε πάνω στο τραπέζι τέσσερις μεγάλες μηλόπιτες. Και αμέσως μετά συνέβει κάτι που μου θύμισε πάρα πολύ το σπίτι μου. Μόλις καθίσαμε, η κυρία Λάνγκε παρακάλεσε την Πέτρα, μια από τις μεγαλύτερες κόρες της να προσευχηθεί. Όστε και οι άνθρωποι αυτοί αγαπούσαν τον Χριστό, όπως κι εμείς.

Το γλυκό εξαφανίστηκε αμέσως. Βέβαια δεν ήταν ν' απορεί κανείς μ' όλα αυτά τα κορίτσια και τον Μοψς μαζί. Αλλά και 'μείς οι άλλοι φάγαμε το μερτικό μας. Εγώ μάλιστα έφαγα δύο κομμάτια.

– Μήπως θέλει να δει κανείς τους ασβούς μου; ρώτησε ο Μπέρντ.

– Ναι, αλλά δεν πιστεύω να 'ναι μακριά. Θα πρέπει να επιστρέψουμε στην εκκλησία, θύμισε ο Σπίννε.

– Βρίσκονται στον σιτοβολώνα. Μονάχα λίγα λεπτά φτάνουν, φώναξε ο Μπέρντ.

– Όμως πώς μπορείς αυτά τα επικίνδυνα ζώα να τα κρατάς τόσο κοντά στο σπίτι; ρώτησε ο Σπίννε.

– Είναι ήρεμα. Όταν τους φέρεσαι καλά είναι πολύ ήρεμα και πιάνουν όλους τους ποντικούς καλύτερα από τις γάτες, είπε ο Μπέρντ.

Τον ακολουθήσαμε και είδαμε πέντε μικρά μαύρα ζωάκια, που στη ράχη τους είχαν μια φαρδιά άσπρη γραμμή. Πρέπει να παραδεχτώ ότι σχεδόν ήταν τα πιο ενδιαφέροντα ζώα που είχα δει ποτέ μου. Όταν είδα πως έπαιζε ο Μπέρντ μαζί τους, πήρα θάρρος και έπιασα έναν. Συμπεριφερόταν σαν ένα γατάκι, μόνο που ήταν πιο αστείο. Ο Κάλλε, πήρε κι αυτός ένα. Μονάχα ο Σπίννε δεν ήθελε να πλησιάσει και έλεγε πως δεν είχε καλές σχέσεις με τα γατιά.

– Κυττάξτε αυτό πόσο συμπαθητικό είναι, φώναξε ο Μοψς.

Το μικρό ζώο κουνήθηκε γρήγορα προς την αγκαλιά του και ξάπλωσε σαν μωρό στα χέρια του.

– Θέλεις να το πάρεις στο σπίτι σου, τον πείραξε ο Μπέρντ.

– Όχι! Όχι! Όχι! Μη τολμήσεις καθόλου να πάρεις μαζί σου ένα απ' αυτά τα πράγματα, φώναξε ο Σπίννε.

– Πιστεύω πως θα γίνει αυτό το πιο αγαπημένο μου ζώο, απάντησε ο Μοψς. Φανταστείτε μόνο τι θα λένε οι άνθρωποι στη γειτονιά μου, που θα με βλέπουν να περπατώ στον δρόμο μαζί του.

– Σκέψου ακόμη πώς μυρίζουν. Γι' αυτό και δεν μ' αρέσουν, είπε ο Σπίννε.

– Μυρίζει όπως και για γάτα, είπε ο Μοψς, χώνοντας τη μύτη του στο χνουδωτό δέρμα του ασβού.

– Νομίζεις ότι η μητέρα σου θα 'ναι σύμφωνη; τον ρώτησα.

– Δεν μου 'πε τίποτα, όταν πέρσι από την κατασκήνωση έφερα σπίτι τις καρακάξες, απάντησε ο Μοψς.

– Πάντως ένας ασβός είναι πολύ διαφορετικός από μια καρακάξα, είπε ο Κάλλε.

– Έτσι κι αλλιώς θα το επιχειρήσω και αν δεν μου επιτρέψουν να το κρατήσω, θα το χαρίσω στο ζωολογικό μας κήπο, είπε ο Μοψς.

Με αυτό έκλεισε το ζήτημα, αν και ο Σπίννε είχε πάντα τις αντιρρήσεις του.

Σ' όλο το δρόμο μέχρι την ξύλινη εκκλησία, ο Μοπς κρατούσε το ζώο στα χέρια του, ενώ ο Σπίννε πήγαινε περίπου πενήντα μέτρα πίσω μας.

Έπρεπε να βλέπατε το πρόσωπο του Ροβέρτου και του πλοίαρχου Ντελλ μόλις το αντίκρισαν. Ο πλοίαρχος Ντέλλ γέλασε:

– Ξέρεις, Μοπς, αυτό το μικρό παλληκάρι είναι όμοιο σχεδόν με την αμαρτία. Φαίνεται μικρό και άκακο, αλλά πολύ σύντομα θα διώξει τους φίλους σου. Πιστεύω πως καλύτερα θα ήταν αν άφηνες τον φιλαράκο μας να φύγει.

Ο Μοπς όμως δεν ήθελε ν' ακούσει τίποτα. Ήθελε μάλιστα να τοποθετήσει το ζώο μέσα στη σκηνή μας. Τελικά όμως πείστηκε να το αφήσει έξω, ασφαλισμένο στο κιβώτιό του.

Κεφάλαιο 7ο

Η πράξη του λαθροκυνηγού

Οι σανίδες είχαν φτάσει, ενώ είμαστε ακόμη εκδρομή. Στρωθήκαμε λοιπόν την άλλη μέρα στη δουλειά και τοποθετήσαμε τα ξύλα στη σκεπή της εκκλησίας. Εργαστήκαμε σαν τα μυρμήγκια κι έτσι η σκεπή, με τον ερχομό της νύχτας, ήταν σχεδόν έτοιμη. Την επόμενη μέρα έγινε και η υπόλοιπη δουλειά. Τώρα μέχρι την πρώτη Λατρεία στην καινούργια εκκλησία, μεσολαβούσαν ακόμη οκτώ μέρες.

– Δεν μένει παρά να τοποθετήσουμε τα καθίσματα, να μπογιατίσουμε λιγάκι και όλα θα 'ναι έτοιμα, είπε ο Ροβέρτος.

– Για στάσου! Δεν είδα καθόλου τα καθίσματα. Πού είναι; ρώτησε ο Σπίννε.

– Τα αγόρασα από μια άλλη εκκλησία που θα 'παιρνε καινούργια. Θα πρέπει να βρίσκονται εδώ την ερχόμενη Τρίτη. Αλλά δεν θα μας πάρει πολύ χρόνο η τοποθέτηση. Σκέφτομαι παιδιά ότι την άλλη βδομάδα θα υπάρχει πάλι αρκετός χρόνος για μια νυχτερινή εκδρομή, είπε ο Ροβέρτος.

– Εγώ πάντως είμαι ευχαριστημένος που δεν είχαμε πάλι κάποιον νυχτερινό επισκέπτη, μурμουούρισε ο Μοπς.

– Κάλλε, νομίζω ότι πρέπει να ψάξουμε στο φράγμα για ίχνη. Δεν θα ξέχασες πιστεύω το φως που τρεμόσβηνε τη νύχτα, είπα.

– Ναι, είναι αλήθεια. Να πάμε λοιπόν να δούμε μήπως βρούμε τίποτα ύποπτο, πρότεινε ο Κάλλε.

– Μα, γιατί πρόκειται; ρώτησε ο πλοίαρχος.

Έτσι εξιστορήσαμε σ' όλους για το φώς που 'χαμε δει να κινείται πάνω στο φράγμα, αργά τη νύχτα.

– Καλά, παιδιά. Κατασκοπεύστε όμως τώρα, γιατί αύριο δεν θα έχετε καθόλου καιρό. Θα κατέβουμε όλοι μαζί αύριο με τον Ροβέρτο στην εκκλησία στο Κίφερ Στατ, είπε ο πλοίαρχος Ντέλλ.

Δεν μας πήρε πολύ ώρα ως το φράγμα και συρθήκαμε κατά μήκος του υδατοφράκτη.

- Δεν βρίσκω τίποτα το υποπτο, είπε ο Σπίννε.
- Νομίζω πως βρισκόμαστε σε λάθος δρόμο, μονολόγησε ο Κάλλε. Το μόνο μέρος που δεν είχαμε ερευνήσει, ήταν μια υπερυψωμένη πλατφόρμα, που βρισκόταν περίπου τρία μέτρα ψηλότερα από την κανονική στάθμη του νερού. Μια σιδερένια σκάλα οδηγούσε προς την κορφή της. Όταν ανεβήκαμε πάνω, ανακάλυψα ένα μικρό καφέ αντικείμενο, σαν χαλασμένο λαστιχένιο τακούι.
- Κοιτάξτε, παιδιά, ένα τακούι που ασφαλώς κάποιος το χασε! Φώναξα, ενώ κρατούσα ψηλά το εύρημά μου.
- Φύλαξέ το, Γιώργο. Ίσως μάς βοηθήσει αργότερα, συμβούλεψε ο Σπίννε.

Καθώς έπεφτε το σούρουπο, παίρναμε πάλι τον δρόμο για την κατασκήνωσή μας.

Όταν ο Ροβέρτος έβγαλε το σχέδιο του αποτυπώματος που άφησε ο νυχτερινός επισκέπτης για να το παραβάλουμε με το τακούι που βρήκαμε, η αναπνοή μου πιάστηκε καθώς είδα πως το τακούι ταίριαζε απόλυτα με το αποτύπωμα.

– Αυτό λοιπόν σημαίνει πως ο ίδιος άνδρας που ήρθε εδώ, βρισκόταν και πάνω στο φράγμα, είπα. Τι σκοπεύει άραγε να κάνει;

– Δεν μπορώ να ξέρω, αλλά θα ‘μωνα χαρούμενος αν μαθαίναμε ποιος είναι, έτσι που να μη τον χάσουμε από τα μάτια μας, απάντησε ο Ροβέρτος.

– Και πως θ’ αφήσουμε την εκκλησία αύριο αφύλαχτη, για να πάμε στο Κίφερ Στατ; ξαναρώτησα.

– Το σκέφτηκα κι εγώ αυτό το θέμα. Όμως δεν φαντάζομαι να τολμήσει να κάνει κάποιος κακό με το φώς της ημέρας. Αλλωστε θα ‘μαστε πίσω πριν να σκοτεινιάσει...

Τα καθίσματα έφτασαν τη Δευτέρα κι ήμωνα πολύ χαρούμενος γι’ αυτό, γιατί έβρεχε όλη την ημέρα. Αφού τα τοποθετήσαμε, φέραμε μέσα και τις σκηνές μας. Ήταν η μόνη φορά που θα κοιμόμωνα σε εκκλησία.

Κυττάξτε, παιδιά, ένα τακούνι!..

Καθώς τη νύχτα στριφογύριζα στον ύπνο μου, άκουσα τον Σπίννε να λέει:

– Ε, Μοψς! Αυτή είναι η πρώτη φορά που κοιμάσαι σε εκκλησία, χωρίς να έρθει η μητέρα σου να σε σκουντήσει για να ξυπνήσεις...

Ο Μοψς ήταν ξύπνιος αλλά δεν είπε λέξη μέχρι που άκουσε τον Σπίννε ν' αναπνέει ρυθμικά. Τότε σηκώθηκε, τον ξύπνησε και είπε:

– Σπίννε, δεν έχεις μάθει λοιπόν ότι δεν είναι σωστό να κοιμάσαι στην εκκλησία;

Ο Σπίννε κυριολεκτικά κόντεψε να σκάσει. Πείραζε βέβαια μόνιμα τον Μοψς, αλλά νομίζω ότι και ο Μοψς το παράκανε.

Το ζωάκι του Μοψς είχε γίνει στ' αλήθεια γοητευτικό. Μάλιστα ο Σπίννε έχασε σιγά - σιγά την αποστροφή του γι' αυτό. Αλλά δεν επιτρέψαμε στον Μοψς με κανένα τρόπο να το φέρει στο κρεβάτι, αν και ένα βράδυ το κατάφερε γιατί το 'κρυψε ανάμεσα στα ρούχα του.

Εργαστήκαμε στην εκκλησία μέχρι τις 10 το πρωί, για να βάψουμε τα πλαίσια από τα παράθυρα και να βγάλουμε έξω τις σανίδες που είχαν περισσέψει. Η μικρή μας εκκλησία γινόταν πραγματικά πολύ όμορφη. Στις έντεκα η ώρα σταμάτησε ένα αυτοκίνητο, απ' όπου βγήκε ένας ψηλός, λεπτός άντρας. Φορούσε τη στολή του δασάρχη. Ένα σήμα γυάλιζε από μακριά στο πουκάμισό του. Καθώς μας πλησίαζε, μπόρεσα να διαβάσω τις λέξεις: «Επόπτης άγριων ζώων, Λέννε».

– Καλημέρα Ροβέρτο, φώναξε.

– Γειά σου, Ιάκωβε, χαιρέτησε ο Ροβέρτος και μας συνέστησε τον φύλακα Λέννε. Ποιος καλός άνεμος σ' έφερε εδώ;

– Όπως πάντα ο θυμός! Πληροφορήθηκα ότι, ψηλά στο Μπέρμπαχ, την περασμένη νύχτα ακούστηκαν εφτά ντουφεκιές. Οι πολλοί λαθροκυνηγοί που υπάρχουν εδώ τριγύρω, δεν μου προξενούν καμιά ευχαρίστηση. Σκέφτηκα λοιπόν, πως θα 'ταν καλύτερο να ρίξω μια ματιά, απάντησε ο φύλακας.

Ο Μοψς πήρε αμέσως μέρος στη συζήτηση.

– Τι είναι λαθροκυνηγός;

- Λαθροκυνηγός είναι εκείνος, που δεν υπακούει στους νόμους που ορίζουν ότι απαγορεύεται το κυνήγι η το ψάρεμα, εκτός από την επιτρεπόμενη εποχή, απάντησε ο επόπτης. Κάθε χρόνο μάλιστα συλλαμβάνουμε πολλούς, που παραβαίνουν αυτές τις διαταγές.
 - Υποψιάζεσαι κανέναν; ρώτησε ο Ροβέρτος.
 - Απολύτως κανένα, αλλά οπωσδήποτε θα πρέπει να μάθω από πού ήρθαν οι πυροβολισμοί, απάντησε ο επόπτης.
- Η πρόταση όμως του Ροβέρτου που επακολούθησε μας έβαλε όλους σε μεγάλη ταραχή.
- Ιάκωβε, αυτοί οι τέσσερις νεαροί με βοήθησαν πολύ στο χτίσιμο της εκκλησίας και τώρα έχουμε σχεδόν τελειώσει τη δουλειά. Θα 'θελες να τους πάρεις μαζί σου για να σε δουν πώς δουλεύεις;
 - Μπέιτε γρήγορα στ' αυτοκίνητο, φίλοι μου. Ξεκινάμε αμέσως.

Στριμωχτήκαμε βιαστικά στ' αυτοκίνητο και πήραμε έναν ορεινό δρόμο γεμάτο στροφές προς το Μπέρμπαχ. Η εκβολή του ποταμού βρισκόταν τρία χιλιόμετρα πιο βόρεια από μας, στη λίμνη.

- Πήγατε παιδιά για ψάρεμα; μας ρώτησε ο Ιάκωβος Λέννε.

Διηγηθήκαμε στον φύλακα τη νυχτερινή μας εκδρομή και πώς ο Μοπς έπιασε ένα μεγάλο ψάρι, που τελικά όμως του ξέφυγε.

- Αλλά μην ανησυχείτε! Σίγουρα θα πιάσω κάποιο μεγάλο ψάρι πριν φύγουμε από 'δώ, είπε ο Μοπς.

- Πότε φεύγετε; ρώτησε ο φύλακας Λέννε.

- Την ερχόμενη Δευτέρα, είπα.

- Τότε θα σας κάνω μια πρόταση. Τι θα λέγατε αν πηγαίναμε όλοι μαζί να ψαρέψουμε; Η Παρασκευή μου ταιριάζει, γιατί είμαι ελεύθερος. Μπορώ μάλιστα να σας πάω σ' ένα μέρος που υπάρχουν πολλά μεγάλα ψάρια. Πετάξαμε από τη χαρά μας για την πρότασή του και κανονίσαμε τον τόπο που θα συναντιόμασταν. Στο μεταξύ είχαμε φτάσει σ' ένα παλιό σπίτι στο Μπέρμπαχ κι ο Λέννε ρώτησε ένα ασπρομάλλη άντρα για τους πυροβολισμούς.

- Ναι, είπε ο γέρος, τους άκουσα. Έρχονταν από κάτω, κοντά στο ρυάκι. Θα ‘ταν περίπου 3 η ώρα το πρωί. Φαίνεται κάποιος θα κυνηγούσε άγρια ζώα κείνη την ώρα, γι’ αυτό και σε κάλεσα.
- Σ’ ευχαριστώ πολύ. Ας πάμε λοιπόν παιδιά να ρίξουμε μια ματιά στο δάσος. Ακολουθήσαμε τον φύλακα προς τα κάτω, προς το ρυάκι, που ήταν περίπου τριακόσια μέτρα μακριά.
- Παιδιά, θα κρατήσουμε μια απόσταση τριάντα μέτρα ο ένας από τον άλλο και θα προχωρήσουμε κατά μήκος του ποταμού. Μετά θα περάσουμε στην άλλη όχθη και τέλος θα γυρίσουμε πίσω, ήταν οι οδηγίες του Λέννε.
- Και τι πρέπει να προσέξουμε; ρώτησε ο Κάλλε.
- Ακριβώς δεν ξέρω. Όμως αν δείτε κάτι ασυνήθιστο μου το λέτε.

Ξεκινήσαμε και περάσαμε μέσα από το δάσος. Εδώ κι εκεί υπήρχε κάποιος σκίουρος π’ ανέβαινε στο δεντρο ή κανένα αγριοκούνελο εξαφανιζόταν στα χαμόκλαδα. Κανένας μας δεν ανακάλυψε τίποτα το ιδιαίτερο και μετά από δύο χιλιόμετρα περάσαμε το ρυάκι από την άλλη όχθη, παίρνοντας το δρόμο της επιστροφής.

- Για ελάτε εδώ, παιδιά! ακούστηκε ξαφνικά η φωνή του φύλακα να μας καλεί.

Τον βρήκαμε σκυμμένο πάνω σε κάποιο αντικείμενο.

- Κοιτάξτε! Ο λαθροκυνηγός έκανε πάλι το βρώμικο έργο του!..
Ήταν το δέρμα από ένα ζαρκάδι. Το κεφάλι και τα τέσσερα πόδια ήταν ακόμα εκεί.

– Ο παλιάνθρωπος, άφησε εδώ το δέρμα του ζώου για να μη βρεθεί η απόδειξη κοντά στο σπίτι του και τον ενοχοποιήσουμε. Δεν θα μου προξενούσε μάλιστα καμιά έκπληξη, αν κάπου εδώ γύρω βρίσκαμε και κανένα ζαρκαδάκι. Εκατό περίπου ζαρκαδάκια πεθαίνουν κάθε χρόνο, επειδή σκοτώθηκαν οι μητέρες τους.

- Κοιτάξτε, εδώ το χτύπησε η σφαίρα. Στο κεφάλι! φώναξε ο Κάλλε.
Ναι, όποιος το ‘κανε είχε όπλο 38άρι. Και σίγουρα θα τύφλωσε το ζώο μ’ ένα δυνατό κλεφτοφάναρο.

Ο φύλακας, έβαλε το δέρμα σ' ένα σάκκο και πήγαμε όλοι στ' αυτοκίνητο. Δεν είχαμε προλάβει να ξεκινήσουμε κι ο Κάλλε φώναξε:
– Να το ζαρκαδάκι.

Το μικρό μόλις που στεκόταν στα πόδια του. Το καφέ του τρίχωμα ήταν κατάστιχτο με άσπρο.

– Σταθείτε τριγύρω παιδιά. Αν το αφήσουμε εδώ, θα πεθάνει σίγουρα από την πείνα, είπε ο κ. Λέννε.

Κάναμε γρήγορα ένα κύκλο γύρω από το μικρό ζαρκαδάκι που δεν κουνήθηκε καθόλου από τη θέση του. Έτσι το πιάσαμε πολύ εύκολα. Είναι μόλις μερικών ημερών.

– Θα το πάρω στο σταθμό μας και θα το ταΐσω γάλα, είπε ο φύλακας.

– Και τι θα γίνει μετά; ρώτησε ο Μοψς.

Κατάλαβα, πως θα 'θελε να το πάρει σπίτι του το ζαρκαδάκι μαζί με τον ασβό. – Όταν μεγαλώσει αρκετά, θα το μεταφέρουμε και πάλι στο δάσος ή θα το οδηγήσουμε σε κάποιο ζωολογικό κήπο.

– Πώς θα βρούμε ποιος το έκανε; ρώτησε ο Σπίννε.

– Ίσως δεν το μάθουμε ποτέ. Όμως εγώ θα ερευνήσω για να δω ποιος έχει 38άρι όπλο...

Είχαμε φτάσει πια στην εκκλησία. Έτσι ο Ιάκωβος μας άφησε με την υπόσχεση πως την ερχόμενη Παρασκευή θα μας έπαιρνε για ψάρεμα.

Κεφάλαιο 8ο

Νυχτερινοί επισκέπτες

Οι τελευταίες μέρες πέρασαν πολύ γρήγορα και πριν καλά - καλά το καταλάβουμε έφτασε το απόγευμα της Πέμπτης.

Τις μέρες αυτές επισκεφτήκαμε τους ανθρώπους που 'μεναν κοντά στην εκκλησία και τους ρωτούσαμε αν θέλουν να 'ρθουν στην πρώτη μας συνάθροιση, που θα γινόταν την Κυριακή το βράδυ στις 20:00. Οι περισσότεροι μας βεβαίωσαν πως θα το κάνουν. Μερικοί είπαν πως θα στείλουν τα παιδιά τους κι άλλοι ότι δεν ενδιαφέρονται. Αυτοί οι τελευταίοι μάλιστα τόνισαν πως ο Ροβέρτος μονάχα οργή θα μπορούσε να προκαλέσει. Φυσικά βέβαια δεν επισκεφτήκαμε τον Φρανκ Γκράουλερ, αλλά συναντηθήκαμε με την Έρνη.

– Κάθε βράδυ λέω την προσευχή που μου μάθατε, ήταν η πρώτη της κουβέντα, καθώς μας αντίκρισε.

– Είσαι ένα γλυκό κοριτσάκι, Έρνη. Μπορείς την Κυριακή να 'ρθεις στη συνάθροισή μας; ρώτησε ο Κάλλε.

– Θα 'θελα πολύ να 'ρθω, μα ο πατέρας μου λέει πως εκεί θα μαζευτούν κακοί άνθρωποι και μου απαγόρευσε να πάω, απάντησε η μικρή.

Κοιταχτήκαμε αμίλητοι, μέχρι που ο Κάλλε έσπασε και πάλι τη σιωπή.

– Καλά, Έρνη, εσύ να προσεύχεσαι και ίσως μπορέσεις να έρθεις στη συνάθροισή μας. Ο Ιησούς Χριστός που ακούει προσευχές θα σ' απαντήσει.

Το μικρό της προσωπάκι έλαμψε.

– Είμαι βέβαιη πως ο Χριστός θα μ' απαντήσει. Χθες βράδυ ο πατέρας μου δεν ήρθε καθόλου στο σπίτι και εγώ πεινούσα πάρα πολύ. Έτσι προσευχήθηκα στον Ιησού να μου στείλει κάτι να φάω. Και ο Ιησούς με άκουσε. Σε λίγο ήρθε η κυρία Μύλλερ και μου 'φερε ένα βαθύ πιάτο σούπα.

Αυτά τα απλά της λόγια έδωσαν σ' όλους μας χαρά.

Την Πέμπτη ήρθαν επίσης και συνέδεσαν στην εκκλησία το ηλεκτρικό ρεύμα. Το φως τώρα άπλετο ξεχυνόταν στην μικρή μας εκκλησία. Κατά τις 7, ένα φορτηγό σταμάτησε έξω και μερικοί άντρες ακούστηκαν να φωνάζουν:

– Πού θα τοποθετήσουμε το πιάνο;

Ο Ροβέρτος ήταν τόσο έκπληκτος όσο και 'μείς. Τελικά μάθαμε ότι η εκκλησία του Κίφερ Στάτ έστειλε στην καινούργια εκκλησία του Ροβέρτου, δώρο ένα πιάνο. Χαρούμενοι λοιπόν κι ευτυχισμένοι μαζευτήκαμε γύρω του κι αρχίσαμε να ψάλλουμε τον ένα ύμνο μετά τον άλλο.

Ξαφνικά, το τραγούδι μας διακόπηκε από ένα πολύ δυνατό χτύπημα στην πόρτα. Στραφήκαμε μ' απορία προς την πόρτα, όταν εκείνη άνοιξε απότομα και παρουσιάστηκε μπροστά μας ο Φρανκ Γκράουλερ με τέσσερις ακόμη άντρες. Φαίνονταν όλοι τους βρώμικοι και κακοί. Ήρθαν κοντά μας σέρνοντας τα χοντροπάπουτσά τους στο πάτωμα. Τυχαία, τα μάτια μου έπεσαν στο πόδι του Φρανκ Γκράουλερ. Από το δεξί του παπουτσι έλειπε το τακούνι. Μ' έπιασε κρύος ιδρώτας και ακόμη περισσότερο όταν αντιλήφθηκα πως όλοι τους κρατούσαν όπλα. Φαινόταν σαν να 'χε φτάσει η τελευταία ώρα.

Ο Ροβέρτος μίλησε πρώτος.

– Καλησπέρα, κύριοι. Τι μπορώ να κάνω για σας;

– Να εξαφανιστείς από 'δώ, να τι μπορείς να κάνεις για μας. Κι όσο γρηγορότερα τόσο καλύτερα.

– Γιατί θέλεις να φύγω; ρώτησε ο Ροβέρτος.

Στους ανθρώπους εδώ γύρω, προξενείς μονάχα ανησυχία. Κανείς τους δεν θέλει αυτή την εκκλησία, απάντησε ο Φρανκ Γκράουλερ.

– Αντίθετα, μερικοί τουλάχιστον τη θέλουν. Την Κυριακή το βράδυ θα 'ρθουν εδώ περίπου εκατό άτομα.

– Για μένα είναι το ίδιο αν μερικοί την θέλουν ή όχι. Εγώ σου λέω να εξαφανιστείς. Αν όχι, τότε θα συμβεί κάτι που θα σε κάνει να μετανιώσεις πολύ που ήρθες εδώ, μούγκρισε ο Φρανκ.

– Όλες οι απειλές του κόσμου δεν θα με διώξουν από ‘δώ, απάντησε ο Ροβέρτος. Ο Ιησούς Χριστός είναι πιο δυνατός κι από σε κι από τους άντρες σου.

– Αυτή είναι η τελευταία μου προειδοποίηση. Η θα εξαφανιστείς ως την Κυριακή ή δεν θα υπάρξει πια ούτε ο τόπος της εκκλησίας.

Επειτα ο Φρανκ Γκράουλερ σφίγγοντας απειλητικά τις γροθιές του στράφηκε με θυμό στον Κάλλε, τον Σπίννε κι εμένα.

– Εσείς κρατηθείτε στο μέλλον πολύ μακριά από την Έρνη, γιατί θ’ αναγκαστώ να σας φυτέψω από δύο σφαίρες στην κοιλιά σας. Σχεδόν την έχετε τρελάνει. Κάθε μέρα τρώει ξύλο, γιατί προσεύχεται διαρκώς και τραγουδά.

Η καλή μας η Έρνη! Σκέφτηκα. Ομως ο Κάλλε είπε δυνατά, χωρίς να δείξει ότι τρόμαξε.

– Μάθαμε στην Έρνη να προσεύχεται και να ψάλλει γιατί κι αυτή χρειάζεται τον Ιησού Χριστό όπως και συ. Νομίζω, πως θα ‘πρεπε να χაίρεσαι γι’ αυτό.

Ο Φρανκ Γκράουλερ ήταν τόσο φουρκισμένος, που δεν μπόρεσε ν’ απαντήσει. Είχε σταθεί μονάχα ακίνητος και είχε υψώσει τις γροθιές του στον αέρα. Ένας από τους άντρες του τότε είπε:

– Έλα, Φρανκ, στο είπα ότι δε θα φοβηθούν εύκολα. Άσε τους, αν θέλουν οπωσδήποτε την εκκλησία τους.

Αυτό εξόργισε περισσότερο τον Φρανκ Γκράουλερ. Έκανε μεταβολή προς την πόρτα, όταν ο Ροβέρτος του είπε:

– Άκου, Φρανκ, θέλω να μου επιστρέψεις το όπλο μου.

Ο Φρανκ έμεινε ακίνητος και το πρόσωπό του έγινε ακόμη πιο κόκκινο. Ο Ροβέρτος συνέχισε:

– Ξέρω ότι εσύ το ‘χεις, αλλά δεν θέλω να σε καταγγείλω. Απλά σου ζητώ να μου το επιστρέψεις.

Ο Φρανκ έμεινε ήσυχος για μια στιγμή κι έπειτα είπε:

– Δεν μπορείς να τ’ αποδείξεις.

Ύστερα βγήκε έξω, ενώ οι άλλοι τον ακολούθησαν τυφλά. Απ’ έξω φώναξε:

– Αν γίνει η συνάθροιση την Κυριακή, τότε θα ‘ναι η χειρότερη μέρα που ποτέ σας ζήσατε...

Πήγα κι έκλεισα την πόρτα πίσω από τους επισκέπτες μας, μια στιγμή αργότερα άκουσα κάποιον να ξεφωνίζει και τους άντρες να τρέχουν προς όλες τις κατευθύνσεις. Η μύτη μου πολύ γρήγορα μου φανέρωσε την αιτία. οι άντρες είχαν σκοντάψει στο κιβώτιο, που ήταν το ζωάκι του Μοπς, αυτό φαίνεται ένιωσε πως ήταν εχθροί και γέμισε τον αέρα με την διαπεραστική, απαίσια μυρωδιά. Αρπάξαμε τα κλεφτοφάναρά μας και ορμήσαμε έξω.

Ανακαλύψαμε το ασπρόμαυρο πλασματάκι να τρέχει όσο πιο γρήγορα μπορούσε με τα κοντά του ποδαράκια. Εξαφανίστηκε ανάμεσα στους θάμνους, γιατί φαίνεται πως αναγνώρισε πως δεν ήταν ευχάριστο για τη συντροφιά μας. Κακόμοιρε, Μοπς! Μόλις και μπορέσαμε να τον συγκρατήσουμε από το να τρέξει και να ψάξει να το βρει, ήταν απαρηγόρητος που το ‘χασε.

Όταν επιστρέψαμε στην εκκλησία, αρχίσαμε να συζητούμε για την εχθρική εκείνη επίσκεψη.

– Τι νομίζεις πως θα κάνει ο Φρανκ; ρώτησε ο πλοίαρχος.

– Δεν μπορώ να φανταστώ. Πάντως απόψε διαπιστώσαμε πως τα αποτυπώματα των ποδιών του ήταν ακριβώς τα ίδια μ’ αυτά που βρήκαμε την περασμένη εβδομάδα. Και μας οδηγεί στο συμπέρασμα πως αυτός έκλεψε το όπλο, το γεγονός από την άλλη ότι τα παιδιά βρήκαν το τακούι κοντά στο φράγμα, σημαίνει πως θέλει ν’ ανοίξει τον υδατοφράκτη. Όμως, δεν μπορούμε για τίποτα να είμαστε σίγουροι.

– Αλλά το καημένο σου το ζώο, Μοπς, έκαμε τουλάχιστον στους επισκέπτες μας ένα σπουδαίο αποχαιρετισμό. Κι είμαι βέβαιος ότι η μητέρα σου πολύ θα ευχαριστηθεί που δεν θα της το πάς στο σπίτι, είπε ο Σπίννε.

– Κι εγώ πιστεύω πως αυτό ήταν το καλύτερο, συμφώνησε ο Μοψ, αν και ευχαρίστως θα το είχα κοντά μου. Ίσως μάλιστα να ρωτήσω τον Μπέρντ αν μπορεί να μου δώσει κάποιο άλλο.

– Όχι, όχι! Διαμαρτυρήθηκε ο Σπίννε.

Ο Μοψ γύρισε σε μένα και συνέχισε σαν να μονολογούσε:

– Το σκέφτομαι σοβαρά.

Αμέσως μετά πέσαμε για ύπνο. Επρεπε να ξεκουραστούμε καλά, γιατί την επόμενη το πρωί θα ξεκινούσαμε για την εκδρομή μας.

Κεφάλαιο 9ο

Ένας πεισματάρης ψαράς

Στις τέσσερις το πρωί ήμασταν όλοι έτοιμοι και περιμέναμε τον φύλακα Λέννε. Λίγο αργότερα, ακούσαμε το αυτοκίνητό του στην είσοδο.

– Όλα έτοιμα, παιδιά; φώναξε.

– Και βέβαια, απάντησε ο Μοψς.

Στριμωχτήκαμε γρήγορα στ' αυτοκίνητο και ο κ. Λέννε είπε:

– Η βάρκα μου βρίσκεται περίπου ένα χιλιόμετρο μακριά από δω προς τη λίμνη. Έτσι, φθάνοντας εκεί θα προλάβουμε και την ανατολή του ήλιου.

Τι όμορφη που ήταν η βάρκα! Κι έμοιαζε πιο πολύ με μικρό κότερο. Η δυνατή μηχανή που είχε τη βοηθούσε ν' αναπτύξει μεγάλη ταχύτητα, όπως το διαπιστώσαμε αμέσως μόλις ξεκινήσαμε. Η πλήρη έσχιζε σα μαχαίρι το νερό κι ο αφρός του τινάζόταν ψηλά στον αέρα και μας ράντιζε όλους μέσα στη βάρκα. Πόσο χαρούμενος ήμουνα που φορούσα το αδιάβροχο και την κουκούλα του κ. Λέννε. Ο Ιάκωβος Λέννε έκοψε σε λίγο τη ταχύτητα και οδήγησε τη βάρκα σ' ένα άγριο κι ανώμαλο νησί, λέγοντας μας:

– Αρχίστε να δολώνετε. Θα ψαρέψουμε εδώ.

Τα χέρια μου έτρεμαν από τον υγρό, κρύο αέρα που μας περιέβαλε και με μεγάλο κόπο κατάφερα να δολώσω και να ρίξω τις πετονιές.

– Τι είδους ψάρια υπάρχουν εδώ; ρώτησε ο Μοψς.

– Πέρκες και ίσως και κανέναν μεγάλο λούτσος. Την πρώτη μέρα που ψάρεψα εδώ, έπιασα ένα μπακαλιάρο που ζύγιζε τριάμισι κιλά, είπε ο Λέννε.

Ο Μοψς μουρμούρισε.

– Περιμένετε λίγο, μέχρι να φανεί ο λούτσος που θα πιάσω σήμερα.

– Έπιασα ένα! Και φαίνεται μεγάλο! Φώναξε ο Κάλλε.

Την ίδια στιγμή, κόντεψε να μου φύγει σχεδόν η πετονιά από τα χέρια μου, καθώς λύγισε απότομα η άκρη της μέσα στο νερό.

– Κι εγώ το ίδιο, είπα.

Πώς αγωνίζονταν οι πέρκες! Κι ο Κάλλε κι εγώ είχαμε ένα σωρό πράγματα να κάνουμε κι επιπλέον να συγκρατούμε τα ψάρια να μη χτυπούν μεταξύ τους. Τέσσερις φορές πήδηξε η πέρκα μου στον αέρα, κουνώντας το κεφάλι της σαν ένα μπουλντόγκ που κρατά ένα ποντίκι στο στόμα του. Σιγά - σιγά όμως, το ψάρι κουράστηκε κι έτσι το έφερα προσεκτικά μέσα στη βάρκα. Ο κ. Λέννε το έβαλε αμέσως σ' ένα μεγάλο δίχτυ.

– Δυό ωραίες σκούρες πέρκες! Αυτή εδώ, Κάλλε πρέπει να ζυγίζει ένα κιλό. Και τη δική σου Γιώργο την υπολογίζω για οχτακόσια γραμμάρια.

Ψαρέψαμε έτσι μερικές ώρες στα διάφορα σημεία του νησιού.

– Παιδιά, θα δολώσετε για λούτσους; ρώτησε ο Λέννε.

Ο Μοπς, ήταν από την αρχή σύμφωνος, αλλά και 'μείς δεν πηγαίναμε πίσω.

Μακρύναμε τις πετονιές μας και στερεώσαμε σ' αυτές κάτι δολώματα που 'χαν το σχήμα κουταλιού. Είχαν μήκος περίπου έξη εκατοστά κι έμοιαζαν με κυπρινους. Μερικά ήσαν χρυσά, του Κάλλε ήταν ασημένια και τα δικά μου ήταν κόκκινα και άσπρα.

Ο κ. Λέννε μας έδωσε ακόμη μερικές συμβουλές.

– Αν κάποιος από εσάς πιάσει ψάρι στην πετονιά του οι άλλοι να μαζέψουν αμέσως τις δικές τους. Γιατί, αν μπερδευτούν μαζί δυό πετονιές θα χάσουμε το ψάρι. Όταν κάποιο δαγκώσει το δόλωμα να τραβήξετε τότε την πετονιά γρήγορα ψηλά, για να πιαστεί ο λούτσος πιο στερεά. Μη προσπαθήσετε να φέρετε το ψάρι σιγά - σιγά στη στεριά!

Ο ήλιος έλαμπε πάνω μας, καθώς πηγαίναμε πότε εδώ και πότε 'κεί, πάνω στο ήρεμο νερό. Ο Σπίννε έπιασε πρώτος ένα λούτσο στ' αγκίστρι του.

– Γρήγορα, παιδιά, τραβήξτε τις πετονιές σας! Είπε ο φύλακας.

Ο Σπίννε στηρίχθηκε στην άκρη της βάρκας κι άφησε το ψάρι να σκορτσάρει. Ξαφνικά το νερό πετάχτηκε σε πραγματικούς πίδακες. Το

μεγαλύτερο ψάρι που είχα δει ποτέ στη ζωή μου, έξω βέβαια από το Ζωολογικό Κήπο, ερχόταν τώρα με δυνατά χτυπήματα στην επιφάνεια. Ο φύλακας τότε φώναξε:

– Αυτός δεν είναι από τους συνηθισμένους λούτσους. Λάσκαρε λίγο πετονιά. Αφού κάνει τέτοια πηδήματα, πρέπει να έτοιμαστείς για μακρύ αγώνα, Σπίννε. Ήταν πραγματικά το πιο ατίθασο ψάρι που είχα δει ποτέ μου. Και βρισκόταν πιο πολύ έξω από το νερό παρά μέσα. Κουνούσε το κεφάλι του τόσο δυνατά, που το δόλωμα ανάμεσα στα δόντια του ακουγόταν να χτυπά.

Πέρασε μισή ώρα, ώσπου το ψάρι ν' αρχίσει να κουράζεται. Έπρεπε στ' αλήθεια να βλέπατε τον Σπίννε. Το πρόσωπό του είχε πάρει μια έκφραση πείσματος. Δεν γελούσε, ούτε έλεγε τίποτα, μονάχα που κοιτούσε το ψάρι.

Σιγά - σιγά τα άγρια πηδήματα έγιναν αραιώτερα και το τεράστιο ψάρι δεν έβγαινε τόσο συχνά από το νερό.

– Αρχισε να παραδίνεται, Σπίννε. Πιστεύω ότι το κρατάς γερά, είπε ο κ. Λέννε. – Το ελπίζω κι εγώ, μουρμούρισε ο Σπίννε. Κρατώ γερά την πετονιά.

– Νάτος, φώναξε ο Μοπς.

Πολύ καθαρά, σ' έξη μέτρα απόσταση από τη βάρκα μας, μπορούσα να δώ το μεγάλο ψάρι να στριφογυρίζει.

– Στάσου λίγο ακόμα ήσυχος, Σπίννε, φώναξε ο κ. Λέννε, καθώς ετοιμαζόταν να το πιάσει με το δίχτυ.

Έτρεμα, καθώς παρακολουθούσα τον αγώνα. Το ψάρι ήταν τώρα ενάμισυ μέτρο μακριά από τη βάρκα. Και τότε έκαμε μια ύστατη ακόμη προσπάθεια ν' απελευθερωθεί, που αιφνιδίασε τον Σπίννε. Μ' ένα δυνατό πλατάγιασμα βούτηξε στο νερό κι ένα δευτερόλεπτο αργότερα εξαφανίστηκε, αφήνοντάς μας άναυδους.

Ο Σπίννε δεν είπε λέξη. Μόνο τα μάτια του έλαμπαν, καθώς κοιτούσε το νερό. Φοβήθηκα πως ο Μοπς θα τον κοροΐδευε, αλλ' ευτυχώς γελάστηκε. Ο κ. Λέννε έσπασε τελικά τη σιωπή.

– Κοντεύει μεσημέρι. Νομίζω πως πρέπει να βγούμε στην ξηρά για φαγητό.

Καθώς ετοιμάζαμε το φαγητό μας, η απογοήτευσή μας είχε σχεδόν περάσει. Πειράζαμε ο ένας τον άλλο και κάναμε διάφορα παιχνίδια. Οι πέρκες που ‘χαμε πιάσει ήταν νοστιμότατες.

– Σπίννε, δεν πρέπει να αισθάνεσαι τόσο άσχημα επειδή σου ξέφυγε αυτό το μεγάλο ψάρι. Και σε πεπειραμένους ψαράδες έχει συμβεί αρκετές φορές αυτό, τον παρηγορούσε με αγάπη ο κ. Λέννε.

– Πόσο ζυγίζουν αυτά τα μεγάλα ψάρια; ρώτησα.

– Δέκα έως σαράντα κιλά, απάντησε ο δασοφύλακας, μάλιστα, ο μεγαλύτερος που έχει πιαστεί μέχρι σήμερα ζύγιζε 22 κιλά και συνέβηκε στη Ν. Υόρκη.

– Πόσο θα ‘θελα να έσπαγα το ρεκόρ, αναστέναξε ο Μοπς.

Μετά το φαγητό κάναμε μια βόλτα στο μικρό νησί. Πόσα καινούργια πράγματα μας έδειξε ο δασοφύλακας.

– Κοιτάξτε αυτό το πουλί, δεν το έχω ξαναδεί, φώναξε ο Σπίννε.

– Κι εγώ δεν το γνώριζα. Το μακρύ του ράμφος ήταν κίτρινο και τα πόδια του μαύρα. Μόλις μας διέκρινε υψώθηκε ψηλά με τις πλατιές του φτερούγες κι άρχισε να κράζει.

– Είναι ένας άσπρος ψαροφάγος. Έρχονται καμιά φορά το καλοκαίρι σ’ αυτή την περιοχή, μας εξήγησε ο κ. Λέννε.

Στις τρεις το απόγευμα αρχίσαμε πάλι να ψαρεύουμε και δεν άργησε ο Σπίννε να πιάσει κάτι στο αγκίστρι του.

– Ελπίζω αυτό τουλάχιστον να το τραβήξω στη στεριά, μουρμούρισε ο Σπίννε. Ακόμη κι αν δεν είναι τόσο μεγάλο όσο το άλλο, μπορεί όμως να είναι το κατόρθωμα της ημέρας.

Ο Σπίννε άφησε το ψάρι να παίξει κάτω από το νερό, μέχρι που το ‘φερε κοντά στο δίχτυ. Ήταν πολύ μικρότερο από το προηγούμενο, πάντως θα ‘φτανε περίπου τα πέντε κιλά.

Οι σκιές άρχισαν πια να μακραίνουν κι ο ήλιος πήγαινε προς τη δύση του. Ο δασοφύλακας επίσης έπιασε ένα χέλι δυό κιλά. Ο καημένος

όμως ο Μοψς δεν είχε πιάσει ούτε λέπι και η απογοήτευσή του δεν κρυβόταν.

– Νομίζω, είπε τελικά ο κ. Λέννε, ότι πρέπει να γυρίσουμε.

Ο Μοψς έμοιαζε καταλυπημένος. Σύραμε όλοι έξω τις πετονιές μας, εκτός από τον Μοψς. Ήθελε να προσπαθήσει ακόμη μια φορά. Η μέρα αυτή ήταν πραγματικά μια θαυμάσια μέρα, που δεν θα την ξεχνούσαμε ποτέ.

– Καλύτερα να μαζέψεις και τη δική σου πετονιά, Μοψς, είπε ο κ. Λέννε καθώς είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε.

Απρόθυμα υπάκουσε ο Μοψς, όταν ξαφνικά έβγαλε μια φωνή σαν Ινδιάνος που πληγώνεται από δηλητηριώδες βέλος.

– Γιούχουου! Γιούχουου, βρυχήθηκε. Έπιασα ένα. Έπιασα ένα!

Είχε σχεδόν σκοτεινιάσει και δεν μπορούσαμε να δούμε πολλά πράγματα. Ο Μοψς όμως μας κρατούσε ενήμερους για το τι έκανε το ψάρι. Φώναζε συνεχώς μ' όλη του τη δύναμη.

– Ναι, έτσι είσαι εντάξει. για προσπάθησε λοιπόν να ξαγκιστρωθείς! Έλα εδώ. πιο κοντά! Έτσι μπράβο, πιο κοντά!

Ήμουνα αλήθεια τόσο ταραγμένος, που σχεδόν γελούσα καθώς τον άκουγα. Ο Μοψς ασταμάτητα έλεγε.

– Τώρα, είναι πολύ κοντά μου κ. Λέννε. Μπορείτε να τον πιάσετε με το δίχτυ;

– Είναι σχεδόν σκοτεινά, αλλά θα δοκιμάσω. Ας αφήσουμε όμως πρώτα να κουραστεί.

Ο Μοψς άφησε το ψάρι να χτυπιέται ακόμη και μετά ακούστηκε ένας δυνατός παφλασμός. Αλλά το ψάρι δεν φάνηκε, γιατί ήταν ο ... Μοψς που έπεσε στο νερό.

– Δεν χρειαζόμαστε το δίχτυ, άκουσα μια φωνή να λέει μέσα από το νερό.

Στάζοντας κι αναστενάζοντας πλησίασε ο Μοψς σιγά - σιγά στον όρμο. Στο αδύνατο φώς τον έπιασα για να τον βοηθήσω. Νόμιζα ότι στο μεταξύ το ψάρι θα το είχε σκάσει, αλλά γελάστηκα. Ο Μοψς κρατούσε το ψάρι με τα δυό του τα χέρια και το έσφιγγε μ' όλη του τη δύναμη.

Ποτέ δεν είχα δει ένα τόσο ευτυχισμένο άνθρωπο.

– Σας είχα πεί ότι θα επιανα ένα τέτοιο ψάρι και έπρεπε να το χατε πιστέψει.

– Παιδιά, παιδιά! Πόσο λέτε να ζυγίζει; Τι νομίζετε κ. Λέννε,

– Μπράβο Μοπς! Είναι θαυμάσιο ψάρι. Μπορούμε μάλιστα να το πάμε σ' ένα φίλο μου που έχει ζυγαριά να μας το ζυγίσει...

Κεφάλαιο 10ο

Μπροστά στον κίνδυνο

Παιδιά, πολύ θα 'θελα να στέλναμε στους δικούς μας μερικά από τα ψάρια που πιάσαμε, είπε ο Σπίννε, καθώς τοποθετούσαμε τα ψάρια στο πόρτ - μπαγκάζ του αυτοκινήτου.

– Και γιατί όχι; συμφώνησε ο κ. Λέννε. Μπορώ να πάρω τα ψάρια στο Κίφερστάτ και να τα βάλω στην κατάψυξη. Έτσι, τη Δευτέρα που θα επιστρέψετε σπίτι σας, μπορείτε από εκεί να τα παραλάβετε.

Ανεβήκαμε στ' αυτοκίνητο. Ο Μοπς και ο Σπίννε στο μπροστινό κάθισμα. Ο Κάλλε κι εγώ πίσω.

– Παραλίγο να το ξεχάσω. Τι κάνει το μικρό ζαρκαδάκι που βρήκαμε προχθές; ρώτησε ο Σπίννε.

– Είναι μια χαρά. Στην αρχή νομίζαμε ότι θα πέθαινε. Όταν τελικά το καταφέραμε να πιεί γάλα από το μπουκάλι, συνήλθε πολύ γρήγορα, εξήγησε ο κ. Λέννε.

– Βρήκατε τον λαθροκυνηγό; ρώτησε ο Μοπς.

– Ακόμη όχι. Όμως έχουμε μια υποψία ότι ίσως είναι ο Φρανκ Γκράουλερ.

Την ίδια στιγμή ο Κάλλε έσκυψε και μου ψιθύρισε στ' αυτί:

– Γιώργο πρέπει να συζητήσουμε κάτι πολύ σημαντικό, που δεν θέλω οι άλλοι να το ακούσουν. Είναι ανάγκη να βρούμε κάποια ευκαιρία για να μιλήσουμε ανενόχλητοι.

Η περιέργειά μου άρχισε να φουντώνει. Ήξερα ότι ο Κάλλε κάτι είχε στον νου του και ανυπομονούσα να το μάθω.

Ήταν αρκετά αργά όταν ο κ. Λέννε μας άφησε στην εκκλησία. Και ως ότου να διηγηθούμε στον Ροβέρτο και τον πλοίαρχο για το ψάρεμά μας, η ώρα πέρασε για τα καλά. Μόλις τελικά ξαπλώσαμε, άρχισαν να πέφτουν χοντρές σταγόνες βροχής.

Το επόμενο πρωί έβρεχε ακόμη. Παρόλα αυτά, εμείς καθαρίσαμε την εκκλησία και ξεσκονίσαμε και πλύναμε τα τζάμια. Κανένας από μας μέχρι τότε δεν είχε τολμήσει να βγει έξω στην καταρρακτώδη βροχή.

Όταν όμως ο Μοψ και ο Σπίννε το αποφάσισαν, τινάχτηκαν πάλι μέσα σαν να τους τσίμπησε σφήκα.

– Κοιτάξτε τι είναι πάνω στην πόρτα! Φώναξαν.

Καθώς ορμήσαμε δίπλα τους, αντικρύσαμε ένα παλιό και βρώμικο κομμάτι χαρτί, στο οποίο ήταν γραμμένα τούτα τα λόγια:

«Τελευταία προειδοποίηση! Μην ανοίξετε την εκκλησία την Κυριακή το βράδυ».

– Ας λένε ό,τι θέλουν. Η συνάθροιση θα γίνει, είπε με αποφασιστικό τόνο ο Ροβέρτος. Τι λέτε εσείς, παιδιά;

Συμφωνήσαμε όλοι μαζί του με ένα ηχηρότατο «ναι».

Ο Ροβέρτος συνέχισε.

– Πιστεύω ότι δεν θα δοκιμάσει να μας βλάψει κανείς. Πάντως πρέπει να 'χουμε για καλό και για κακό τα μάτια μας ανοιχτά, για ν' αποφύγουμε κάθε απρόοπτο.

Ο Κάλλε μου 'κανε νόημα πως ήθελε να μου μιλήσει. Και ο Ροβέρτος, χωρίς να το γνωρίζει, μας έδωσε μια θαυμάσια ευκαιρία όταν είπε:

– Πρέπει να πάω μέχρι το αγρόκτημα, για να πάρω φρέσκο γάλα. Ποιός θέλει να 'ρθει μαζί μου;

– Γιατί δεν πάτε όλοι, πρότεινε τότε ο Κάλλε. Ο Γιώργος κι εγώ θα μείνουμε εδώ και θα προσέχουμε.

Έτσι σε πέντε λεπτά ο Κάλλε κι εγώ, είχαμε μείνει μόνοι.

– Γιώργο, φοβάμαι ότι θα 'χουμε σοβαρές δυσκολίες, άρχισε ο Κάλλε.

– Δεν θα μου 'κανε εντύπωση, αν συνέβαινε κάτι, αλλά έχεις κάτι συγκεκριμένο; ρώτησα.

– Σκέφτηκα πάρα πολύ πάνω σ' αυτή την περίπτωση κι έχω φτάσει στο συμπέρασμα πως κάτι φοβερό πρόκειται να συμβεί. Θυμάσαι ότι ο Φρανκ Γκράουλερ μας είπε ότι θα 'ταν καλύτερα να εξαφανιζόμαστε;

– Ναι, το θυμάμαι πολύ καλά.

– Θυμήσου κατ' αρχήν το όπλο του Ροβέρτου που χάθηκε. Έπειτα, τα πολεμοφόδια και τη δυναμίτιδα που βρήκαμε στην παλιά καλύβα,

όταν συναντήσαμε την Έρνη Γκράουλερ. Και τελευταία, το τακούνι του Γκράουλερ που βρήκαμε στο φράγμα.

– Όλα ταιριάζουν! Φώναξα.

– Μετά, μας έκανε επίσκεψη ο Γκράουλερ με την παρέα του. Και σήμερα, βρήκαμε αυτό το χαρτί. Λοιπόν, όσο περισσότερο το σκέφτομαι, τόσο καθαρότερα βλέπω τη λύση του αινίγματος μπροστά μου.

– Τι εννοείς; ρώτησα.

– Γιώργο, για ποιο πράγμα χρειάζεται κανείς τόσο δυναμίτη; ρώτησε μ' έντονο ύφος ο Κάλλε.

– Μα πιθανόν για κάποια ανατίναξη, απάντησα.

– Σωστά. Και Τι θέλει, σε παρακαλώ, ένας άνδρας μεσάνυχτα, πάνω στο φράγμα;

Και πριν προλάβω ν' απαντήσω, εκείνος συνέχισε.

– Ασφαλώς, δεν ήθελε να τον δουν τι κάνει. Πιστεύω, ότι κάτι θα μπορέσουμε ν' ανακαλύψουμε, αν επισκεφτούμε το φράγμα. Μ' άλλα λόγια, πιστεύεις ότι ο Φρανκ κάτι σκοπεύει να κάνει στο φράγμα;

– Ναι. Πιστεύω ότι ο Φρανκ σκοπεύει ν' ανατινάξει το φράγμα την Κυριακή το βράδυ. αυτό σημαίνει ότι η εκκλησία θα παρασυρθεί από το νερό και πολλοί θα 'ναι εκείνοι που θα τραυματιστούν η και θα πνιγούν ακόμη, είπε ο Κάλλε.

– Να τα πούμε αμέσως στον Ροβέρτο και τον πλοίαρχο, πρότεινα.

– Θα μπορούσαμε βέβαια, αλλά όσο ακόμη δεν είμαστε τελείως σίγουροι, ας κάνουμε καλύτερα μόνοι μας για λίγο τους ντέντεκτιβς. Μόλις έρθουν οι άλλοι, θα πάμε να περπατήσουμε προς την κατεύθυνση του φράγματος και της παλιάς καλύβας και να δούμε για την έκρηκτική ύλη.

– Πιστεύεις ότι θα τολμήσει ο Φρανκ να κάνει κάτι τέτοιο; ρώτησα.

– Γιώργο, όταν ένας άνθρωπος πίνει τόσο πολύ και δεν αγαπά καθόλου τον Θεό, είναι έτοιμος για κάθε κακό, αρκεί να πετύχει το σκοπό του.

Ακούσαμε το βήμα του Ροβέρτου και λίγα λεπτά αργότερα ο Μοψς άνοιξε την πόρτα φωνάζοντας:

– Παιδιά, το δώρο σας! Παγωτά!

Όσο κι αν το μυαλό μου ήταν γεμάτο από τον Φρανκ Γκράουλερ και το απαίσιο σχέδιό του, όμως το παγωτό εκείνη την ώρα είχε το προβάδισμα. Ήταν θαυμάσιο. Τελικά είπαμε στους άλλους, τάχα αδιάφορα.

– Θα πάμε μια βόλτα.

– Με τη βροχή; ρώτησε ο Μοψς.

– Και βέβαια. Ένας σωστός νέος δεν μένει στο σπίτι του όταν βρέχει. Στη βροχή κανείς ανδρώνεται, του απάντησα.

– Διαφωνώ, είπε ο Μοψς περιφρονητικά.

– Ξέρω, γιατί ο Μοψς δεν αγαπά τη βροχή. Εκτός από το ύψος, αυξάνει στη βροχή και το φάρδος, γέλασε ο Σπίννε.

Πάντως κανένας άλλος δεν θέλησε να έρθει μαζί μας κι έτσι σε λίγο περπατούσαμε μόνοι στον υγρό δρόμο προς το φράγμα.

– Πόσο νερό! Είπε συλλογισμένα ο Κάλλε.

Μπορούσαμε από μακριά ν' ακούμε τον υπόκωφο θόρυβο του νερού. Κι όσο πλησιάζαμε γινόταν όλο και πιο δυνατός. Έπρεπε να φωνάζουμε για να συνεννοηθούμε. Τι στιγμή κι αυτή! Τόνοι και τόνοι νερού ορμούσαν από τους βράχους προς τα κάτω. Με τη βροχή μάλιστα, η στάθμη του νερού της λίμνης είχε ήδη ανέβει αρκετά πιο ψηλά.

Σκαρφαλώσαμε στα σκαλιά και πήγαμε πάνω στο μπετονένιο φράγμα, Μεχρι το μέρος που είχαμε βρει το τακούνι. Ο Κάλλε κάτι μου 'πε, αλλά ο θόρυβος του νερού μ' εμπόδισε ν' ακούσω. Έτσι μου έδειξε ένα σημείο που 'χε βάθος περίπου 30 εκατοστά. Ήταν πράγματι μια τρύπα με διάμετρο 3 εκατοστά. Πολύ κοντά της ήταν ανοιγμένες τρεις ακόμη τρύπες. Κι ήταν ακριβώς ό,τι έπρεπε για να τοποθετήσει κανείς τις ράβδους από το δυναμίτη. Τρέξαμε γρήγορα πίσω στην όχθη, όπου μπορούσαμε καλύτερα να συνεννοηθούμε.

– Φαίνεται, πως έχεις δίκιο Κάλλε, είπα.

– Πρέπει γρήγορα να πάμε στην καλύβα για να ελέγξουμε την εκρηκτική ύλη. Σκέφτομαι μάλιστα, ότι θα πρέπει να την κρύψουμε κάπου αλλού και μετά να την παραδώσουμε στην αστυνομία. Μπορεί βέβαια να έχουμε μπλεξίματα, αλλά έτσι θα σωθεί η ζωή πολλών ανθρώπων και δεν θα κινδυνέψει και η Εκκλησία.

Πλησιάσαμε πολύ ήσυχα την καλύβα και κοιτάξαμε ανήσυχοι τριγύρω, μήπως και ανακαλύψουμε και την ελάχιστη παρουσία. Δεν είδαμε όμως τίποτα το υποπτο. Αναπνεύσαμε ξαλαφρωμένοι που φτάσαμε μέχρι την καλύβα, χωρίς να πέσουμε στα χέρια του Φρανκ Γκράουλερ. Δεν χάσαμε καιρό ν' ανοίξουμε το μυστικό ντουλάπι, αλλά εκεί μας περίμενε η έκπληξη. το ντουλάπι ήταν άδειο!

– Πιστεύω τώρα, ότι πρέπει να το πούμε στον Ροβέρτο, είπα.

– Αλλά, Γιώργο, όσο δεν είμαστε ακόμη σίγουροι ότι ο Φρανκ έχει ένα τέτοιο απαίσιο σκοπό, οφείλουμε να περιμένουμε, μέχρι να δούμε πως θα πάνε τα πράγματα. Εξάλλου, ο Ροβέρτος έχει τόσα άλλα να σκεφτεί με την προετοιμασία της Κυριακής, που δεν θα 'θελα να τον ταράξω αν δεν ήταν αναγκαίο. Αύριο βράδυ πριν αρχίσει η συνάθροιση, μπορούμε να έρθουμε εδώ πάνω και να προφυλαχτούμε από κάθε κίνδυνο.

– Ίσως, έχεις δίκιο. να το πούμε στα παιδιά; ρωτησα.

– Ο Ροβέρτος θα τα χρειαστεί στη συνάθροιση, γι' αυτό καλύτερα να το κρατήσουμε μυστικό κι από αυτά. Τώρα όμως ας γυρίσουμε στην εκκλησία, γιατί θ' αρχίσουν ν' ανησυχούν για μας.

Κεφάλαιο 11ο Την τελευταία στιγμή

Το κυριακάτικο πρωινό άρχισε συννεφιασμένο και βροχερό. Ο καιρός μάλιστα αυτός βοηθούσε, ώστε να ζω πιο έντονα τον επικείμενο κίνδυνο. Πολλές φορές έπιασα τον εαυτό μου να παρατηρεί ένα γύρω το δάσος και την εκκλησία και από λεπτό σε λεπτό νόμιζα πως μια ομάδα από σκούρες σιλουέτες με μαχαίρια και όπλα θα ορμούσε πάνω μας. Στις 11:30 ήρθε ο δασοφύλακας Λέννε με το αυτοκίνητό του και μας εξέπληξε με την ερώτησή του:

- Μήπως είδατε τον Φρανκ Γκράουλερ;
- Σήμερα, όχι. Γιατί; ρώτησε ο Ροβέρτος.
- Μερικοί από τους γνωστούς φίλους του, με βεβαίωσαν πως ο Φρανκ πυροβόλησε το ζαρκάδι. Τον έψαξα παντου, αλλά ούτε αυτόν ούτε την Έρνη βρήκα.
- Δεν τον είδαμε κ. Λέννε. Αλλά ελπίζουμε πως θα τον δούμε πριν τελειώσει η μέρα. Μας έχει απειλήσει ότι σήμερα θα καταστρέψει την εκκλησία, ανακοίνωσε ο Μοπς.
- Δεν πιστεύω ότι θα επιχειρήσει κάτι τέτοιο. Γνωρίζει πως εξαιτίας του ζαρκαδιού βρίσκομαι στα ίχνη του και ασφαλώς δεν θα τολμήσει για κάμποσο καιρό ν' αναμιχθεί σ' άλλες ύποπτες υποθέσεις, είπε ο δασοφύλακας.

Φάγαμε για μεσημερι και μετά ο Ροβέρτος, ο Μοπς, και εγώ, πήγαμε να επισκεφτούμε διάφορους ανθρώπους για να τους προσκαλέσουμε στα εγκαίνια της εκκλησίας.

Λίγο μετά τις τέσσερις, γυρίσαμε πίσω. Η βροχή πάντα συνέχιζε να 'ναι καταρρακτώδης. Το νερό του ποταμού ανέβαινε κάθε λεπτό και ψηλότερα. Και διαρκώς σκεφτόμουν τι θα συνέβαινε, αν ο Φρανκ ανατίναζε το φράγμα.

Ο Κάλλε κι εγώ φορέσαμε τ' αδιάβροχά μας και περπατήσαμε προς το φράγμα, για ν' αναλάβουμε την παρακολούθησή του. Έβρεχε με το τουλούμι.

Στα μισά του δρόμου, μια δυνατή έκπληξη μας περίμενε. Η Έρνη Γκράουλερ στεκόταν στη μέση του δρόμου και έκλαιγε γοερά. Ήταν μια θλιβερή στιγμή. το παλτουδάκι της ήταν καταξεσχισμένο και μουσκεμένο, τα γυμνά της πόδια γεμάτα λάσπη και το χλωμό της προσωπάκι μισοσκεπασμένο με τα βρεγμένα της μαλλιά. Όλο το κορμί της έτρεμε.

– Τι σου συμβαίνει, Έρνη; ρώτησε ο Κάλλε.

– Ο πατέρας μου έφυγε λέγοντας πως θα πνίξει πολλούς ανθρώπους σήμερα, είπε ανάμεσα στους λυγμούς της η μικρή.

– Κοίτα, Έρνη. Ξέρεις βέβαια που είναι η εκκλησία μας. Λοιπόν, τρέξε εκεί και διηγήσου στον κ. Ροβέρτο όσα μας είπες. Μείνε κοντά του κι αυτός θα σου δώσει να φάς.

Το φτωχό κοριτσάκι συνέχισε να μένει ακίνητο και να κλαίει δυνατά. Τελικά μπόρεσε να πεί.

– Ο πατέρας μου, μου απαγόρευσε να πάω προς τα 'κεί. Τρέχω στο σπίτι μου.

– Καλά, Έρνη. Πήγαινε τότε σπίτι σου. Μόνο μη ξεχάσεις να προσευχηθείς στον Ιησού, να εμποδίσει τον πατέρα σου να κάνει κακό σε τόσους ανθρώπους, τη συμβούλεψε ο Κάλλε.

Κρυφτήκαμε μέσα στους θάμνους, απ' όπου μπορούσαμε να παρακολουθούμε τον δρόμο. Το νερό είχε ανέβει επικίνδυνα ψηλά. Δεν ξέρω πόσο περιμέναμε. Ο ουρανός γινόταν όλο και πιο σκοτεινός κι ένα πέπλο από ομίχλη είχε σκεπάσει σχεδόν τη λίμνη. Ο αέρας σήκωσε αφρισμένα τα κύματα και κουνούσε τα δεντρα λες για να τα ξεριζώσει. Κοίταξα το ρολόι μου. Ήταν ήδη 19:30. Η συνάθροιση κάτω στην εκκλησία θ' άρχιζε σε μισή ώρα. Στο μεταξύ όμως κανένα σημάδι από τον Φρανκ. Έτσι άρχισα να πιστεύω πως είχε δίκιο ο δασοφύλακας όταν έλεγε ότι ο Φρανκ δεν θα τολμούσε να κάνει κάποια καινούργια ανοησία. Τα δευτερόλεπτα διαδέχονταν το ένα τ' άλλο κι εγώ όλο και πιο πολύ λαχταρούσα να βρισκόμουν κείνη την ώρα στην πρώτη αυτή εορταστική συνάθροιση της εκκλησίας μας.

Τότε ακριβώς συνέβη κάτι! Ο Κάλλε μ' έπιασε από το χέρι και μου 'δειξε ένα σημείο σε απόσταση εκατόν πενήντα μέτρα. Ήταν ο Φρανκ Γκράουλερ μ' ένα σάκο στο δεξί του χέρι. Μ' έλουσε κρύος ιδρώτας και τα χέρια μου άρχισαν να τρέμουν. Άρχισα αμέσως να προσεύχομαι και παρακάλεσα θερμά τον Κύριο να μας βοηθήσει.

Ο Φρανκ στάθηκε γι' αρκετή ώρα ήσυχος και ερεύνησε καλά, πρώτα τον ένα και μετά τον άλλο δρόμο. Έμοιαζε να 'ναι απόλυτα ήσυχος. Κανείς δεν φαινόταν εκεί τριγύρω. Έτσι, έτρεξε γρήγορα προς το φράγμα.

– Έλα, πρέπει να τον εμποδίσουμε, ψιθύρισε ο Κάλλε. Όμως, είμαστε άτυχοι. Κοίτα, κάτω από το σακάκι του ξεχωρίζω το όπλο που έχει μαζί του. Δεν θα μπορέσουμε να τον πλησιάσουμε, γιατί θα μας πυροβολήσει.

– Τι θα κάνουμε, λοιπόν;

– Μονάχα να περιμενουμε και να προσευχηθούμε Γιώργο. Ελπίζω, ο Φρανκ να μεταχειριστεί θρυαλλίδα για να κάνει τον δυναμίτη να εκραγεί. Και θα πρέπει να τρέξει γρήγορα μακριά. Τότε μονάχα θα 'χουμε την ευκαιρία να επέμβουμε. Στο μεταξύ ο Φρανκ, είχε φτάσει στο φράγμα. Αλλά δεν ήταν και πολύ εύκολο να περπατήσει πάνω σ' αυτό γιατί τα νερά το είχαν κάνει ήδη να γλιστράει. Πολλές φορές μάλιστα ο Φρανκ κόντεψε να χάσει την ισορροπία του.

Αγωνίστηκε πολύ, ώσπου να φτάσει στο μέρος που 'χε ανοίξει τις τρύπες. Ο Φρανκ έ εργαζόταν γρήγορα, χωρίς να παίρνει ανάσα. Πότε - πότε κοίταζε τριγύρω. Το όπλο, το είχε αφήσει δίπλα του.

Η καρδιά μου χτυπούσε και η αναπνοή μου πιανόταν, ενώ σκεφτόμουν την καταστροφή που ερχόταν και που, όπως φαινόταν, μόλις και θα προλαβαίναμε να εμποδίσουμε. Από την άλλη δεν υπήρχε πλέον καμία δυνατότητα να ειδοποιήσουμε τον κόσμο που βρισκόταν πια στην εκκλησία.

Σε λίγο ο Φρανκ τέλειωσε. Σηκώθηκε και τον είδαμε ότι ξεδίπλωνε νήμα από ένα καρούλι. Είναι θρυαλλίδα, Γιώργο! Έτσι υπάρχει ακόμη για μας μια μικρή πιθανότητα. Ας ελπίσουμε ότι θα 'ναι αρκετά μακρύ

το νήμα για να προφτάσουμε να το κόψουμε, μόλις ο Φρανκ εξαφανιστεί. Όμως εγώ διατηρούσα τις αμφιβολίες μου. Δεν μπορούσαμε προς το παρόν τίποτα να κάνουμε παρά να περιμένουμε και να προσέχουμε. Ο Φρανκ στερέωσε το νήμα της θρυαλλίδας στο δυναμίτη, και μετά άναψε το σπίρτο. Πήδησα ψηλά από την ταραχή μου. Μακάρι να το έσβηνε ο άνεμος! Τρεις φορές χρειάστηκε ο Φρανκ να δοκιμάσει. Αλλά Με την τέταρτη έσβησε κάθε ελπίδα μου. Ο αέρας είχε πέσει για μια στιγμή και ο Φρανκ πρόφτασε έτσι ν' ανάψει τη θρυαλλίδα. Όλα φαίνονταν πια χωρίς ελπίδα...

Ο Φρανκ δεν έχασε καιρό για να βρεθεί στην όχθη. Μόλις πάτησε στη γη, άρχισε να τρέχει σαν τρελός στο μονοπάτι. Μόλις χάθηκε στο μονοπάτι, ο Κάλλε κι εγώ ορμήσαμε στο φράγμα. Ο Κάλλε προχώρησε πρώτος κι εγώ τον ακολούθησα. Το νερό στροβιλιζόταν σχεδόν στα γόνατά μου με μεγάλη δύναμη.

Στο μισό δρόμο, ο Κάλλε έχασε το έδαφος κάτω από τα πόδια του και γλίστρησε στο χείλος του φράγματος. Τον άρπαξα βιαστικά από το παλτό του. Συγχρόνως ικέτευα τον Θεό για βοήθεια. Χωρίς εκείνον, τι θα μπορούσα μόνος μου να καταφέρω; Ξανασηκώθηκε και προσπάθησε να μη ξαναγλιστρήσει. Βλέποντας τον Κάλλε, κατάλαβα πως κι εκείνος προσευχόταν. Τελικά, κατάφερε να βρεί την ισορροπία του, αλλά ένα βλέμμα στο νήμα μου 'δωσε να καταλάβω πως ήταν πολύ αργά, πολύ μα πάρα πολύ αργά! το νήμα κόντευε σχεδόν να καεί όλο και εμείς θέλαμε ακόμη πέντε μέτρα για να φτάσουμε.

Σκοντάψαμε στον δυναμίτη καθώς σκαρφαλώναμε. Ο Κάλλε έπιασε τη σιδερένια σκάλα που οδηγούσε στην κορφή του τοίχου, ακριβώς τη στιγμή που τα πόδια μου γλιστρούσαν. Εάν αυτό γινόταν ένα δευτερόλεπτο νωρίτερα, τότε Θα 'χα πέσει στο νερό, αλλά ευτυχώς ο Κάλλε είχε πιαστεί γερά. Με κράτησε, μέχρι να πιαστώ από 'να σκαλοπάτι ενώ περίμενα από λεπτό σε λεπτό ν' ακούσω την έκρηξη. Η φλόγα μας φάνηκε ότι μας κοροΐδευε, καθώς ο Κάλλε έπεφτε

κυριολεκτικά πάνω της. Με γυμνό το χέρι έπιασε το φυτίλι και έσβησε τη φωτιά.

– Δόξα σοι ο Θεός! Φώναξα Μεσα στο βουητό του νερού.

Στο χέρι του Κάλλε αμέσως σχηματίστηκε μια μεγάλη φουσκάλα. Παρ' όλα αυτά όμως ένα φαρδύ χαμόγελο φώτιζε το πρόσωπό του. Είχαμε προλάβει την τελευταία στιγμή!..

Σύραμε τον δυναμίτη έξω και τον ρίξαμε στο νερό γιατί δεν αποκλειόταν ο Φρανκ να ξαναγύριζε και πάλι πίσω. Καθώς κοιτάξαμε προς την ξηρά, καταλάβαμε ότι δεν είχε περάσει ακόμα ο κίνδυνος. Το νερό όλο και ανέβαινε κι εμείς οπωσδήποτε έπρεπε να φτάσουμε στην όχθη. Τα πόδια μας ήδη βρίσκονταν μέσα στο νερό. Πιασμένοι σφιχτά από το χέρι προχωρούσαμε βήμα - βήμα προς τα μπρος. Κάθε βήμα μας φαινόταν να διαρκεί τουλάχιστον μια ώρα. Τελικά τα καταφέραμε να φτάσουμε στην όχθη.

– Ο Θεός είναι σίγουρα μαζί μας, αναστέναξε ξαλαφρωμένος ο Κάλλε.

– Ποτέ μου δεν προσευχήθηκα με τόση δύναμη, είπα σαν να μονολογούσα.

– Κι εγώ το ίδιο. Όμως ας γυρίσουμε πίσω στην εκκλησία. Πρέπει να δούμε πως πάνε εκεί τα πράγματα.

– Τι θα συμβεί αν ξαναγυρίσει ο Φρανκ Γκράουλερ; ρώτησα.

– Τέτοιος κίνδυνος δεν υπάρχει. Κοίτα το νερό. Εύτυχώς που προλάβαμε. Κανείς δεν μπορεί τώρα να πλησιάσει στο φράγμα.

Μεσα στο σκοτάδι πήραμε βιαστικά το δρόμο της επιστροφής για την εκκλησία.

– Ακου! Είπε ο Κάλλε.

Έμεινα ακίνητος, γιατί φοβήθηκα πως κάποιος καινούργιος κίνδυνος μας παραμόνευε πίσω από τα χαμόκλαδα. Όμως πόσο συγκινήθηκα όταν η μακρινή ψαλμωδία έφτασε στ' αυτιά μου. «Στρατιώτες του Χριστού, προχωρείτε πάντα εμπρος»!..

– Δεν είναι θαυμάσιο; είπε ο Κάλλε.

Συμφώνησα και προχωρήσαμε βιαστικά.

Κεφάλαιο 12ο

Φρανκ Γκράουλερ

Ο χώρος δίπλα στην εκκλησία ήταν γεμάτος με αυτοκίνητα, και καθώς ο Κάλλε κι εγώ διαθήκαμε την πόρτα, δεν υπήρχε καμία θέση άδεια. Η εκκλησία ήταν κατάμεστη και πολλοί άνθρωποι στέκονταν ακουμπισμένοι στους τοίχους. Στριμώχτηκα ανάμεσα στο πλήθος και βρήκα μια θέση στο πίσω παράθυρο.

Ο ύμνος μόλις είχε τελειώσει και ο Ροβέρτος Βάις άρχισε να μιλάει από τον άμβωνα.

– Για πρώτο μου μήνυμα στην καινούργια μας εκκλησία, διάλεξα ένα εδάφιο από το εικοστό έκτο κεφάλαιο του Ματθαίου.

Τι κήρυγμα ήταν αυτό! Δεν θα το ξεχάσω σ' όλη μου τη ζωή.

«Οι δώδεκα μαθητές είχαν μαζευτεί σ' ένα σπίτι στην Ιερουσαλήμ. Σε δύο μέρες θα γιόρταζαν το Πάσχα. Μόλις ο Ιησούς κάθησε στο τραπέζι ανάμεσά τους, είπε: «Αληθώς σας λέγω ότι εις εξ ημών, θέλει με παραδώσει». Ο Ιούδας μάλιστα, είχε ήδη συμφωνήσει με τους αρχιερείς την αμοιβή του για την προδοσία του Ιησού. Θα του διναν τριάντα αργύρια. Ο Ιησούς γνώριζε ότι ο Ιούδας ήταν ο προδότης και του έδωσε εκείνο το βράδυ την ευκαιρία, να μείνει μαζί Του και να μη διαπράξει την προδοσία, Αλλ' ο Ιούδας δεν πρόσεξε τα φιλικά και γεμάτα αγάπη λόγια του Κυρίου και έφυγε πρόωρα από την αίθουσα, μέσα στη σκοτεινή νύχτα.

Ο Ιησούς, μετά το Δείπνο, πήγε μαζί με τους μαθητές Του στον Κήπο της Γεθσημανή. Στο δρόμο μάλιστα τους προειδοποίησε για τον μεγάλο κίνδυνο που τους περίμενε. Τότε ο Πέτρος, ένας από τους μαθητές Του, καυχήθηκε: «Και αν γίνη χρεία να αποθάνω μετά σου, δεν θέλω Σε απαρνηθῆ». Πολύ σύντομα όμως θα γινόταν εκείνος, που με όρκο θα βεβαίωνε ότι δεν γνώριζε καθόλου τον Ιησού.

Στον Κήπο ο Ιησούς προσευχήθηκε με αγωνία ανάμεσα στους αποκοιμισμένους μαθητές Του... Πόσο πολύ τους μοιάζουμε και 'μείς

σήμερα! Πόσο ελάχιστα προσευχόμαστε! Κι όμως η προσευχή μας δίνει δύναμη για ένα όμορφο και νικηφόρο πνευματικό περπάτημα».

Στη συνέχεια ο Ροβέρτος μας μίλησε για την ομάδα των στρατιωτών που με οδηγό τον Ιούδα πλησίασε στον Ιησού. Σαν φτάσανε πολύ κοντά, αγκάλιασε τον Ιησού και τον φίλησε. αυτό ήταν το σύνθημα για να τον συλλάβουν. Οι μαθητές φοβήθηκαν πολύ και χάθηκαν στο σκοτάδι. Ο Ιησούς έμεινε μόνος με τους στρατιώτες. Ακόμη και ο Πέτρος ξέχασε την υπόσχεσή του. Και σήμερα όμως πολλοί άνθρωποι μοιάζουν με τον Πέτρο. Ισχυρίζονται ότι αγαπούν τον Κύριο, αλλά με τον παραμικρό κίνδυνο υπαναχωρούν. Βέβαια ο Πέτρος πολύ έγκαιρα κατάλαβε το λάθος του και μετανόησε. Έγινε μάλιστα μετά, ένας πολύ θαρραλέος κήρυκας της αγάπης Του. Πόση αλήθεια διαφορά από την μετάνοια του Ιούδα, που τον οδήγησε στην αυτοκτονία...

«Όλοι οι άνθρωποι είμαστε αμαρτωλοί, τόνισε ο Ροβέρτος, αλλά γι' αυτό ακριβώς ο Ιησούς πέθανε πάνω στον Σταυρό. Να πληρώσει με το αίμα Του την ποινή της δικής μας αμαρτίας κι έτσι να μπορούμε ελεύθερα και πάλι να πλησιάζουμε τον Θεό Πατέρα...».

Ο Ροβέρτος βρισκόταν ακόμη στον άμβωνα, όταν άκουσα έναν θόρυβο στο παράθυρο. Στράφηκα και είδα τον ίσκιο ενός προσώπου που εξαφανίστηκε στο σκοτάδι. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά, γιατί στην σιλουέττα εκείνη γνώρισα τον Φρανκ Γκράουλερ, που κρατούσε μάλιστα στο χέρι του ένα όπλο. Πόση ώρα βρισκόταν εκεί δεν μπορούσα να το ξέρω. Αλλά ήταν φανερό πως κάτι έπρεπε να γίνει πολύ γρήγορα, πριν πυροβολήσει τον Ροβέρτο.

Άνοιξα δρόμο προς τον Κάλλε και του έκανα νόημα να με ακολουθήσει. Στην πόρτα του ψιθύρισα.

– Κάλλε, είδα τον Φρανκ Γκράουλερ από το παράθυρο. Έχει και όπλο μαζί του. – Τι; Πρέπει να τον σταματήσουμε! Έλα γρήγορα. Ίσως μπορέσουμε να τον συγκρατήσουμε, μέχρι να τελειώσει η συνάθροιση.

Ο Κάλλε κι εγώ γλιστρήσαμε έξω από το κτίριο και ψάξαμε για τον Φρανκ. Τον είδαμε να κοιτάει πάλι από το παράθυρο, κρατώντας χαλαρά το όπλο στο χέρι του. Φοβήθηκα μάλιστα όταν είδα πως είχε τη μικρή Έρνη κοντά του, που είχε σηκωθεί στις μύτες των ποδιών της για να βλέπει καλύτερα.

Γλιστρήσαμε, ακόμη πιο κοντά. Καθώς όμως σκεφτόμουν τι θα ήταν το καλύτερο να κάνουμε, ο Φρανκ έπιασε την Έρνη και προχώρησε προς την πόρτα.

– Εμπρός, Γιώργο, είπε ο Κάλλε.

Τρέξαμε προς την πόρτα, αλλά ήταν πολύ αργά. Μόνο να προσευχηθούμε μπορούσαμε. Όταν μπήκαμε μέσα, ο Φρανκ βρισκόταν πια στο μέσο του διαδρόμου. Στο ένα του χέρι κρατούσε πάντα το όπλο και με το άλλο ανασήκωνε την μικρή Έρνη από το πάτωμα. Τι φοβερή στιγμή! Έμοιαζε με εγκληματία. Το καπέλο του ήταν υγρό και έπεφτε ακανόνιστο πάνω στο αξύριστο και λασπωμένο πρόσωπό του. Το φόρεμα της Έρνη έσταζε από τη βροχή. Τα δάκρυά της είχαν αφήσει τα σημάδια τους πάνω στο βρώμικο πρόσωπό της. Κοίταζαν και οι δυο χωρίς να μιλάνε. Ο Ροβέρτος ήταν ακόμη στον άμβωνα. Στο πρόσωπό του είδα να περνά φευγαλέα ένα ελαφρύ χαμόγελο. Δεν μπόρεσα όμως να εξηγήσω το γιατί. Ο Φρανκ και η Έρνη προχώρησαν αργά προς τα εμπρός. Κάθε στιγμή περίμενα ότι θα σήκωνε το όπλο. Δίπλα μου μια γυναίκα άρχισε να φωνάζει, ενώ κοντά μου είδα πολλά φοβισμένα πρόσωπα.

Ο Φρανκ Γκράουλερ δίστασε μια στιγμή και τραβώντας πάντα την Έρνη προχώρησε στον άμβωνα. Από την ταραχή μου, έτρεμα ολόκληρος. Χωρίς καθόλου να μιλήσει, έδωσε ο Φρανκ το όπλο στον Ροβέρτο. Αυτός, κάτι του ψιθύρισε. Μετά ο Φρανκ στράφηκε προς τον κόσμο και άρχισε να μιλάει σιγανά. Κατέβαλα μεγάλη προσπάθεια για να καταλάβω τι έλεγε.

– Ασφαλώς Θα 'σαστε κατάπληκτοι, είπε ο Φρανκ, που με βλέπετε εδώ απόψε. Γνωρίζετε όλοι σας πως ήμουν ενάντιος στο χτίσιμο αυτής της εκκλησίας. Απόψε ήθελα να βάλω σ' όλα ένα τέλος. Πριν

από δύο ώρες περίπου, πήρα μια ποσότητα δυναμίτη και πήγα στο φράγμα. Ήθελα να σας τινάξω όλους στον αέρα. Αν και το νερό είχε ανέβει ψηλά, κατάφερα ν' ανάψω το φυτίλι. Από μακριά, περίμενα την έκρηξη. Δεν συνέβηκε όμως και οργισμένος γύρισα στο σπίτι. Κι εκεί, βρήκα την Έρνη να προσεύχεται. Δεν με αντιλήφθηκε κι έτσι μπόρεσα να ακούσω τι έλεγε. Προσευχόταν να μην επιτρέψει ο Κύριος να τιναχτεί το φράγμα στον αέρα. Τότε μόλις αναγνώρισα ότι έπρεπε να υπάρχει κάποιος Θεός που εισάκουσε την προσευχή της. Ο Θεός ασφαλώς θα πρέπει να 'βαλε το χέρι Του για να μην ανατιναχθεί το φράγμα κι έτσι να μη πνιγεί κανείς. Άρχισα να σκέφτομαι όλες τις βρώμικες πράξεις μου, καθώς και το κλεμμένο όπλο του κ. Βάις. Αποφάσισα, όσο γρηγορότερα μπορούσα να το επιστρέψω. Περίμενα έξω και παρακολούθησα το κήρυγμά του. Νόμιζα ότι μιλούσε για μένα και ποτέ μου δεν θέλω να γίνω ένας Ιούδας. Θέλω να επιστρέψω στον Θεό σαν την Έρνη.

Ήταν το πιο μεγάλο θαύμα εκείνης της ημέρας.

Κεφάλαιο 13ο

Αντίο, ξύλινο εκκλησάκι

Αυτή την τελευταία νύχτα, κοιμηθήκαμε ελάχιστα. Μιλούσαμε για τις περιπέτειές μας, που αιτία ήταν ο Φρανκ Γκράουλερ. Παραδέχτηκε μάλιστα πως αυτός πυροβόλησε το ζαρκάδι. Δεν είχε όμως λεφτά για να πληρώσει το προστιμο. Γι' αυτό ο δασοφύλακας Λέννε του πρόσφερε εργασία, ώστε να μπορέσει να εξοφλήσει το χρέος του. Έτσι ο Φρανκ ανέλαβε να προστατεύει μια ολόκληρη περιοχή από τους λαθροκυνηγούς. Ήταν πράγματι εκπληκτικό το πόσο είχε αλλάξει ο Φρανκ.

Το πρωί τοποθετήσαμε τις αποσκευές μας στο αυτοκίνητο του Ροβέρτου, για να επιστρέψουμε στα σπίτια μας.

– Η «γριά Μπέττη», είπε γελώντας ο Μοψ, τα κατάφερε βέβαια να μας φέρει ως εδώ, αλλά σίγουρα δεν θα μπορέσει να μας οδηγήσει πίσω.

– Δεν θα μου καιγότανε καρφάκι αν διαλυόταν και είμαστε αναγκασμένοι να περάσουμε εδώ το υπόλοιπο της ζωής μας, είπε ο Σπίννε δυνατά, εκφράζοντας έτσι τη σκέψη όλων μας.

– Παιδιά, είπε ο Κάλλε, θα έκανα ευχαρίστως κάτι για την Έρνη. Ο πατέρας μου μου 'χει δώσει χαρτζιλίκι για δύο εβδομάδες και δεν ξόδεψα ούτε δραχμή. Ίσως μπορέσουμε να της πάρουμε κάποιο δώρο. Η ιδέα μας άρεσε. Έτσι μας πήγε ο Ροβέρτος στο Κίφερστατ, όπου αγοράσαμε ένα φόρεμα, παπουτσια και μια μεγάλη κούκλα. Άξιζε να βλέπατε τα μάτια της Έρνη, όταν της προσφέραμε τα δώρα μας. Είχαν γίνει ακόμη μεγαλύτερα από του Μοψ, όταν βλέπει... παγωτό.

Όταν τους αποχαιρέτησαμε, ήταν ήδη 11:30 και έπρεπε να ξεκινήσουμε. Ο Ροβέρτος οδήγησε το αυτοκίνητο κατά μήκος του φράγματος, για να μπορέσουμε έτσι να ρίξουμε μια τελευταία ματιά. Ο ήλιος έλαμπε στο νερό και μέσα από τους αφρούς διακρίναμε ένα ουράνιο τόξο. Ο πλοίαρχος Ντέλλ είπε ήρεμα.

– Αυτό το ουράνιο τόξο μου θυμίζει την εποχή του Νώε. Ο Κύριος έβαλε ένα ουράνιο τόξο στον ουρανό σαν σημάδι, μιας συνθήκης ανάμεσα σ' Αυτόν και τους ανθρώπους. Και τούτες οι δύο αλησμόνητες βδομάδες, το ίδιο πιστεύω να 'καναν και στη δική μας τη ζωή.

Ξαναμπήκαμε στο αυτοκίνητο κι ο Ροβέρτος έκανε μια προσευχή. Το ταξίδι της επιστροφής μας άρχιζε και στο λαιμό μου ένιωθα ένα κόμπο. Γιατί, οι τόσο θαυμαστές και συναρπαστικές διακοπές μας είχαν πια τελειώσει.